

Účastníci výpravy:

Honza

Vedoucí zájezdu, kronikář, klíčník

- Jeho slovo je zákon.
- Když ho bolí záda nebo zadek, ostatní bolí nohy.
- Klíč od auta musí mít neustále u sebe, jinak ostatní propadají hysterii a okamžitě ho hledají a vracejí.

Libor

Hlavní taxikář, rejža, zasloužilý všeušměl Bohouš

- Když to nejde, řekni Liborovi a ono to půjde!
- Vše mu trvá trochu déle a argumentuje tím, že kamera není foťák! („Potřebuju alespoň 30 sekund.“)
- Velký milovník Chicken Tikka Masala

Bára

Ozdoba výpravy, proviantář, hlavní ornitoložka

- Její tempo je vražedné, její maso ostré – tedy to sušené.
- Její růžová kočička je prostě k sežrání.
- Milovnice kulatých sušenek Maryland, které nikdy nechybí v jejím košíku

Monika

Apartní ozdoba výpravy, hlavní krmná, lupinoložka

- Neunikne jí žádná květena, nedej Bůh lupina.
- Spí, jako když ji do vody hodí (vyspala se do růžova i v kaluži vody).
- Doslova z ní vytryskává humor, občas i s umělcovou představivostí.

A Jarda Jágr, jehož rozhovor v časopise Forbes měly holky celou dobu umístěný na zadním sedadle mezi sebou. S Jardou si povídaly a občas ho i krmily jogurtem Skyr. Když se mu delší dobu nevěnovaly, trucoval.

Úvod

Pokud jsem se chtěl někam už opravdu hodně dlouho podívat, byl to Island. Vždycky ho ale odsunula nějaká vzdálenější nebo exotičtější destinace. Koncem roku 2015 jsem se ale rozhodl, že už tam prostě musím. Odmítal jsem všechny jiné návrhy a zatvrzele trval na svém. Situace ohledně složení výpravy se nakonec vyvinula tak, že s námi měla vyrazit nejen Monča alias Serža, která s námi absolvovala už Nepál 2014, ale také její kamarádka Bára, o níž jsme nikdy předtím neslyšeli. Vzhledem k tomu, že se celá cesta měla odehrávat ve stanech v zemi vyhlášené nelítostným podnebím, byla to pro nás pro všechny určitým způsobem odvaha, ale ani po prvním společném osobním setkání v Nebi nikdo z nás názor nezměnil, takže jsme se pustili do plánování a zajišťování, abychom byli náležitě připraveni.

Dlouho jsme čekali na levné letenky, ale v termínu, který jsme si stanovili (přelom června a července) se pořád žádné neobjevovaly a navíc s postupujícím časem ceny stále rostly, nakonec jsme šli do letenek z Prahy přes Berlín se společností airberlin. Včetně odbavených zavazadel do 23 kg (což se později ukáže jako velká výhoda) a s dobrou návazností jednotlivých letů jsme se dostali na třináct tisíc korun.

Ubytování jsme dopředu moc řešit nemuseli, protože jsme kvůli islandské cenové úrovni ani na chvíli neuvažovali o jiné alternativě než o kempech, které není potřeba dopředu rezervovat. Přemýšleli jsme o CampingCard (115 EUR),

jejíž držení opravňuje dva dospělé a až čtyři děti k následnému noclehu ve vybraných kempech zdarma, ale jejich umístění nám moc nevyhovovalo, takže jsme tuhle možnost nakonec odpískali. O to větší pozornost jsme věnovali stravování. Do žádné jiné destinace jsme jídlo nevozili, ale zvěsti o drahotě islandských restaurací nás vystrašily natolik, že jsme udělali výjimku. Nakoupili jsme dehydrované pokrmy na cesty, a to převážně značky LYO, která nám při degustaci nejvíc zachutnala a i její sortiment nám přišel nejzajímavější. K tomu jsme pořídili kuskus, tuňákové saláty Riomare a doufali, že zbytek už pořešíme v supermarketech. Od Viktora s Olgou, kteří s námi byli v Myanmaru, jsme si půjčili vařič JetBoil, který podle jejich slov uvaří vodu v cukuletu i na větrném Islandu.

Letní měsíce jsou na Islandu nejsilnější sezonou, takže je záhodno co nejdřív rezervovat i auto z půjčovny (jiná varianta pohybování po ostrově pro nás nepřicházela v úvahu). To bývá při cestě na Island největší rozpočtovou položkou, ale ve čtyřech se to docela dobře rozloží. Sáhli jsme po nabídce půjčovny Geysir – kombík s automatickou převodovkou a klimatizací za 25 tisíc. Čtyřkolka by vyšla minimálně na dvojnásobek a do vnitrozemí, kam jsme se chtěli také podívat, jsme plánovali zajet jen na jeden dvoudenní výlet, k čemuž dost dobře poslouží autobus, takže jsme zůstali u náhonu na dvě kola.

Kromě standardních průvodců Rough Guide a Lonely Planet jsem pořídil ještě speciální PDF publikace pro fotografy, díky nimž se také postupně rýsovala místa, která opravdu stojí za to vidět. Svými radami přispělo ještě několik kamarádů, kteří už Island navštívili. Připravil jsem itinerář, který měl ale sloužit spíš jako vodítko než dogma. Daný byl směr jízdy, a to proti směru hodinových ručiček. Pak už zbývalo si jen usilovně přát, aby nám vyšlo počasí. Na všechno ostatní jsme snad byli připraveni.

Poslední dobou už je ale určitým folklorem, že Libora nebo mě postihnou před odjezdem nějaké zdravotní komplikace. A tentokrát jsme to schytali oba. Mně se asi tři týdny před odletem vrátily potíže se zády, Libora jen pár dní před odjezdem začaly zlobit ledviny. Oba jsme věřili, že to zvládneme.

Úterý 28. června

Letíme

Odlet je v 19:20, takže jsme ještě v úterý v práci. V půl šesté se už ale všichni čtyři setkáváme na druhém terminálu ruzyňského letiště. Odbavovací přepážky jsou liduprázdné, nemeškáme a rovnou se jdeme zbavit těžkých bágů, které jsme si předtím nechali zabalit do fólie, aby se někde nevytratily stany a spacáky, které k nim máme připevněné. Jenomže nastává komplikace. Můj batoh váží přes 25 kg, přičemž povolený limit je o dvě kila nižší. Dost mě to překvapilo, obvykle mi batoh váží do patnácti kil. Takže se stanem jsem počítal nějakých dvacet. V tu chvíli mi dojde, že to bude tím jídlem, které s sebou vezeme. Paní za přepážkou mě upozorňuje, že pokud s tím něco neuděláme, bude mě to stát nějaké dva tři tisíce navíc. Rozbalení bágů ale ničemu nepomůže – ty věci prostě nemáme kam jinam dát. Zřejmě to byl můj zoufalý výraz, co paní přimělo náš dvoukilový problém nějak vyřešit. Sice to dost dlouho trvalo, musela studovat něco v šanonech a stále se jí nedařilo nastavit vše potřebné, ale rádi jsme počkali, až její ochota přinese plody. Naštěstí se dílo podařilo a já si zhluboka oddychl.

Měli jsme za to, že airberlin neposkytuje v ceně letenky na palubě žádné občerstvení, takže jsme si ještě zaskočili do McDonald's, kde jim to ovšem šlo jako psovi pastva. Nakonec jsme ale v letadle dostali nealko pití a na výběr slanou nebo sladkou drobnost, což byl konkrétně sáček Crunchips nebo sušenka. A na rozloučenou při opuštění letadla ještě čokoládové srdce Lindt. Kam se hrabe ČSA!

Na berlínském letišti Tegel zabíráme místa na sezení, dobíjíme baterky mobilních zařízení a využíváme wi-fi zdarma (má být sice jen na hodinu, ale mně se podařilo připojit opakovaně). Druhý let je naplánovaný na 22:35 a má trvat zhruba tři a půl hodiny. Island je ve stejném časovém pásmu jako Británie (GMT), ale nepoužívá letní čas, protože v létě je světlo celý den i prakticky celou noc, takže posun činí minus dvě hodiny. Na ranvej mezinárodního letiště v Keflavíku tedy dosedáme něco po místní půlnoci. A je vidět. Což je jedna z nejlepších věcí, které vás na Islandu v létě potkají. I když pro někoho může být problém za světla usnout, což holky řešily páskou přes oči.

Už je tedy vlastně středa, ale ta opravdová začne až ráno, takže pokračuju ve vyprávění ještě tady. Podle informací z půjčovny nás měl někdo očekávat v příletové hale s cedulí s mým jménem a odvézt nás do jejich kanceláře.

Nikoho ale nevidíme, takže halu opouštíme a míříme asi dvě stě metrů k zastávce shuttle busu. Je dost slušná zima, nebo spíš fouká studený vzduch. Začínáme mít představu, do čeho jdeme. V půjčovně přinesl mládenec za pultem klíč od Peugeota 308, na kterém je napsáno „Manual“. Takže se ozývám s tím, že máme objednaný automat. Ne že bychom ho při hledání na webu vyžadovali, ale tehdy to na nás vyskočilo jako akční nabídka. Mladíka to dost vyvádí z míry, radí se s kolegou, na chvíli zmizí a poté dost neochotně přichází s klíčky od Subaru. Ptám se, jestli je to stejně velké auto, jako to objednané. Dost odměřeně mi ten ještě méně sympatický kolega oznamuje, že se jedná o upgrade. A měl pravdu. Z auta jsme měli radost jako malá děcka – Subaru Outback AWD (takže čtyřkolka) v pěkné zlatavé barvě, s automatem, velkým navigačním panelem, dvouzónovou klimatizací, vyhříváním všech sedadel, asistenty typu Lane Departure, kamera pro couvání, startování bez klíče, otevírání dveří bez nutnosti mít klíče v ruce atd. Samozřejmě velký kufr, který se nám bude hodně hodit. Najeto má jen 6 650 km, takže v podstatě funglovka. Jen vzadu na kapotě jsou nějaké škrábance, což je nám pochopitelně úplně jedno. A navíc se to později ještě bude hodit... Je to prostě luxusně vybavený koráb. Když jsem se pak zpětně podíval, za kolik ho naše půjčovna v červenci standardně nabízí, protočily se mi panenky – v přepočtu za 75 tisíc na dva týdny!

Původně jsme si říkali, že bychom se možná jeli rovnou někam podívat, ale jsme docela unavení, takže míříme do kempu v Grindavíku, který je nejbliž k místům z programu dalšího dne. Tam přijíždíme někdy kolem druhé hodiny ranní, stavíme stany a uléháme. Je celkem chladno a k ránu přší.

Středa 29. června

Ptáci útočí

(poloostrov Reykjanes)

Vstáváme kolem půl deváté a všude kolem pobíhají školáci a uklízejí kemp. Chystáme se zaplatit za každého z nás 1 400 islandských korun (ISK nebo Kr; na české koruny přepočítáváme dělením pěti nebo násobením dvěma a následným škrtnutím jedné nuly – v tomhle případě tedy 280 Kč), ale v kanceláři někdo zdržuje a my tu vlastně byli jen pár hodin, takže se ne zcela čestně pakujeme a bereme to jako kempování na divoko na rozjezd. Chceme si koupit pár prvotních nezbytností (chleba, voda, plynová bomba na vaření atd.), ale místní obchod Netto otevírá až v deset. Půl hodiny se nám čekat nechce, takže přichází na řadu první bod našeho islandského itineráře, místo zvané Gunnhver.

Nacházíme se v geotermální oblasti a Gunnhver je takovou malou ukázkou toho, o co vlastně jde. Takže už z dálky vidíme bílý dým, který se valí přes krajinu tvořenou z velké části lávovými vyvěřelinami. Jsme tu úplně sami. Nevelký areál je protnutý vyznačenou stezkou. Hučí to tu, doutná, v dáli se k tomu všemu přidává i geotermální elektrárna, která chrlí v podstatě stejný bílý dým. Připadáme si jak v nějakém sci-fi filmu nebo v pekle. Není se co divit – tohle místo je pojmenováno po duchu zemřelé ženy, který tu prý strašil až do doby, kdy na něj místní kněz nastražil past. Pak skončil v jednom z horkých pramenů. Tedy ten duch, nikoli kněz.

Na dohled vidíme maják, takže si říkáme, že bychom se k němu mohli vydat. Jmenuje se Reykjanesviti a je nejstarším islandským majákem (o čemž ovšem v tu chvíli nemáme ani to nejmenší tušení). A najednou se ocitáme v jiném filmu – v Hitchcockových Ptácích. Když stoupáme po šterkové cestě, začne na nás nalétávat hejno rybáků dvouocasých. Zřejmě mají poblíž hnízda a brání je. Dost nevybíravě – útočí ze všech stran, musíme se krčit, abychom si ochránili hlavy. Bára to doprovázela i zábavným jekotem, který ale ptáky možná spíš ještě víc rozdráždil. Kráčel jsem s určitým odstupem poslední a ze zadu to vypadalo, jako kdyby na vycházku vyrazila trojice paranoidních bláznů. Chůzi střídal běh. A nakonec jsem to nejvíc odnesl já, jeden z ptáků mě zákeřně ze zadu klofnul do hlavy, našťěstí přes kapuci, ale i tak to dost bolelo a bylo to prý i vidět. Příliš pozdě jsme si poté přečetli, jak se bránit – ideálně nějakou tyčí, kterou držíme výš, než máme hlavu, protože rybáci útočí na nejvyšší bod. Každopádně od této chvíle se Bára přepnula do výstražného módu kdykoli, kdy byl na dohled nebo doslech jakýkoli druh ptáka. Přímo na majáku už našťěstí tahle divá útočná zvěř nebyla, ale z vyhlídky jsme jich viděli kroužit snad stovky. A k tomu poměrně působivý útes a samozřejmě geotermální pláň, kterou jsme krátce předtím procházeli. Zpátky k autu jsme museli stejnou cestou, takže už jsme aspoň věděli, do čeho jdeme, a nebezpečný

úsek rovnou proběhli. Přesto jsme menší nehodě neunikli, tedy konkrétně já – dostal jsem přímý zásah bílým ptačím lejmem na bundu.

Byl to velmi příjemný úvod do islandské krajiny, obzvláště když jsme tam byli na začátku úplně sami a později potkali jen pár lidí. Ale na Islandu najdete i fotogeničtější místa podobného ražení, ať už nedaleký Seltún (viz dále) nebo Hverir na severu země. Každopádně už jen zážitek s ptáky za návštěvu rozhodně stál.

Už nás dohání hlad, takže se před pokračováním v itineráři vrátíme do Grindavíku na nákup. Docela mile nás překvapilo, že tu není zase až tak draho, jak jsme čekali. A to nejsme v nejlevnějším řetězci. Třeba jogurt Skyr, který se stane naším věrným společníkem, tu stojí 148 Kr, což je zhruba třicet českých korun, ale kvalitou a vydatností se téhle pochoutce nemůžou u nás dostupné jogurty rovnat. Zkousíme každý jinou příchut' a já si hned našel svého favorita – jablečnou. Lehce prší, takže si svačinu dopřáváme v autě. Plynovou bombu jsme zatím bohužel nesehnali.

Na řadě je Modrá laguna. Je to asi nejznámější „atrakce“, kterou si lidé ve spojení s Islandem vybaví. I když ty uvozovky nejsou nezbytné – ona se z toho opravdu stala spíš turistická past. Vstupné do laguny stojí 45 EUR a je potřeba udělat rezervaci aspoň dva dny předem. Na vině jsou hordy autobusů, které sem vozí z Reykjavíku převážně starší ročníky. Naštěstí jsou po ostrově další podobná, ale podstatně méně turistická místa, takže se všichni shodujeme, že případnou návštěvu samotného termálního koupaliště si necháme na konec cesty, ale teď se jen projdeme po jeho okolí. Což vůbec není od věci. I tady jsou totiž k vidění menší či větší jezírka mléčné tyrkysové barvy, která jsou v naprostém kontrastu s ostrými tmavými útvary z vyvěřelé lávy. A opět potkáváme jen pár lidí.

Třetí zastávkou je už zmíněný Seltún. To je opět geotermální oblast, ale barevnější a celkově vizuálně zajímavější než Gunnhver. Taky je tu víc lidí, u vstupu budka s polívkou a momentálně i lepší počasí. Takže to tu bublá, doutná, návštěvníci to všechno můžou pozorovat ze dřevem vykládaných stezek. Místo je to poměrně kompaktní, takže víc než hodinu mu není potřeba věnovat. Ale já mám na tenhle typ přírodních jevů slabost, takže si to docela užívám. Navíc se tu neplatí vstupné – jako snad na všech zajímavých přírodních lokalitách, které se na Islandu vyskytují.

Následně míříme do Hveragerði. Tam se poprvé setkáváme s nejlevnějším potravinovým řetězcem Bónus s růžovým prasátkem v logu, kde pořizujeme mj. plynovou bombu za 680 Kr. Na přepážce turistických informací pak jednak zabavujeme brožurku ke každé z částí ostrova a jednak si necháváme vysvětlit, kde začíná pěší stezka k přírodnímu termálnímu koupališti Reykjadalur. Tedy není to klasické koupaliště, ale říčka zásobovaná teplými prameny. Je potřeba dojet kousek za město a trasa by měla být dlouhá tři kilometry jedním směrem.

Na parkovišti jsme ve tři čtvrtě na pět. V takové situaci člověk opravdu ocení, že tu slunce v podstatě nezapadá, protože nemusíme nijak spěchat. Počasí je aprílové – chvíli je hezky, chvíli poprchává. Cesta není nijak extra náročná, i když nějaké stoupání tu a tam absolvovat musíme. A dost otravná jsou hejna mušek. Otevírá se před námi krajina zelených kopců, vodopádů a ke konci také bílých oblak sirných výparů. Na jednom místě se v nich doslova ztratíme. Jako bychom vstupovali do pekla. Naopak nás tu ale čeká svým způsobem ráj – slibovaná říčka s vodou zhruba o tělesné teplotě zdravého člověka. Na několika místech jsou připraveny zástěny pro převlečení a přehození oblečení. Vybíráme si jedno z nich, kde se nějaká skupinka právě obléká, takže ho budeme mít brzy sami pro sebe. A skutečně máme. Je moc příjemné relaxovat v teplé vodě s výhledem na okolní kopce. Užíváme si to asi dvacet minut, než zmerčíme tmavý mrak, který hrozí sprškou. Raději se tedy oblékáme a míříme stejnou cestou zpátky. Počasí se opět postupně zlepšuje, na konci se můžeme kochat modrým nebem a sluncem. U auta jsme v půl osmé.

Poté už nás čeká jen cesta do kempu v Leirubakki. Tam nás má zítra vyzvednout autobus do Landmannlaugaru – nic moc jiného tam k vidění není, tedy kromě sopky Hekla, která je už z dálky nepřehlédnutelná. Na místě jsme po půl deváté, stavíme stany, tentokrát s moskytiérami na hlavě, protože tu řadí neodbytné a značně otravné malé mušky. Po večeři (kuře tikka masala s kuskusem) jdeme na recepci přilehlého hotelu zaplatit 100 Kr za osobu a noc. Po návratu začíná pršet. Zalézáme tedy do stanů. V noci nemůžu moc spát, takřka při jakékoli poloze mě bolí záda. Nebo spíš zadek.

Čtvrtek 30. června

Duhový den

(Landmannlaugar)

Holky mají budíček nastavený na 6.45, my o čtvrt hodiny později (přece jen nám líčení zabere míň času), ale nakonec jsme stejně vzhůru dřív. Je to vlastně jediné ráno, kdy musíme být připraveni v určitý čas – je totiž potřeba stihnout autobus do Landmannlaugaru. To je oblast ve vnitrozemí, kam se běžným autem nedá dostat. Ani čtyřkolka nezaručuje přístup, protože na cestě je několik brodů. Jízdenky (z Leirubakki za 10 000 Kr zpátečka) máme pro jistotu koupené předem. Silnice se po zimě otevřela teprve před týdnem, takže nám to vyšlo tak akorát.

Po snídani si všímám, že je doposud aktivní sopka Hekla vidět celá, což asi není úplně běžný jev, jak jsem pochopil z průvodce. Ve čtvrt na devět už čekáme na zastávce, kam by měl autobus dorazit o deset minut později. Nakonec ale přijíždí s mírným zpožděním. Je poloprázdný, takže si každý sedáme na jednu dvousedáčku, ať máme pohodlí. Kromě Hekly je prvním zajímavým bodem samostatně se tyčící hora Búrfell, kolem níž kvetou vlčí boby. Je právě jejich sezóna, z čehož má radost především Monča, i když nás docela mrzí, že jsou k vidění jen v jedné barvě, a to modrofialové. Pak sjíždíme z hlavní silnice a začínáme projíždět měsíční krajinou, která působí trochu depresivně. Následně ale přibývají zajímavější výhledy na hory částečně pokryté sněhem, dvakrát se brodíme přes rozvodněné toky – to bychom v našem autě opravdu nezvládli. Kousek před cílem nás řidič vyzývá k pětiminutové fotozastávce a jsme mu za to velmi vděční, protože se nám naskýtá skutečně malebný pohled. V tu chvíli ještě nevíme, že se díváme na jezero Frostastaðavatn a že se k němu další den dostaneme i pěšky.

Příjezd do kempu je impozantní. Na Landmannlaugar jsem se hodně těšil a zdá se, že bych neměl být zklamaný. Pár desítek metrů před kempem se ještě jednou brodíme. Pak stavíme stany na kamenitém povrchu. Velké kameny používáme na zajištění kolíků a šňůr, protože se tady dá očekávat silný vítr. Platíme nejdražší kempovné za celé dva týdny – 1 800 Kr na osobu. Prostě jsou si dobře vědomi, že tu nemáme jinou možnost. Kromě samolepky na stan dostáváme i pásek na ruku, který prý nesmíme po celou dobu sundat. Zároveň se dozvídáme, že některé stezky jsou ještě podmáčené, tudíž uzavřené. Bohužel se to týká trasy číslo 6 (vycházím z číslování na letáku, který jsem našel na webu), která měla být zlatým hřebem našeho výletu do vnitrozemí, takže musíme upravit plány. Rozhodneme se po lehkém obědě, kterým je tentokrát tuňákový salát Riomare s chlebem.

Asi v půl jedné se vydáváme za modrým nebem a do kopce, kde tušíme výhledy na tzv. duhové hory, jejichž pestré zbarvení je pro tuhle oblast typické. Je to vlastně začátek trasy číslo 1 vedoucí k vrchu zvanému Brennisteinsalda. Okruh má mít zhruba čtyři a půl kilometru a trvat asi dvě hodiny. Říkáme si, že po ní prostě chvíli půjdeme a pak se uvidí. To, co vidíme, je čím dál zajímavější, takže padne rozhodnutí projít jedničku celou. Jen škoda, že se pořád mění počasí – chvíli prší, chvíli je hezky, pořád dokola. Déšť našťastí není nijak intenzivní a dlouhý, takže se můžeme v pohodě kochat barevnou krásou kolem nás. Těžko se to popisuje slovy, fotky napoví víc. Když už se cesta stáčí zpátky ke kempu, zláká nás kopec, z něhož by mohl být dobrý výhled, navíc se počasí zrovna dostalo do velmi příjemné fáze. A nelitujeme. Dokonce se chceme vydat ještě dál, v podstatě přímo na Brennisteinsaldu, ale z dálky se zase něco žene a zvedá se vítr, takže se radši vracíme dolů. Docela toho lituju, fotky na internetu vypadaly hodně dobře. Když pak procházíme mezi lávovými vyvělinami, bota se mi zaklíní mezi kameny a já se pomalým neodvratitelným pohybem kácím k zemi. I s foťákem. Myslím, že to muselo vypadat trochu děsivě, ale ve skutečnosti se mi našťastí vůbec nic nestalo a i foťák to přežil bez větší fyzické úhony, každopádně neměl pád vliv na jeho funkci. Nejspíš se mi z té krásy kolem prostě zamotala hlava. Poutavá krajina pokračuje i po zbytek cesty. Hodně jsme fotili a natáčeli, takže místo dvou hodin nám trasa zabrala dvojnásobek (což nám připomnělo hlášky našeho průvodce v Myanmaru – „Normally, it takes two hours, but with you: eight.“).

Po večeři (dušené vepřové s kroupami a kuskusem) se snažím ostatní ukecat, abychom ještě vyrazili na trasu číslo dvě, tedy na vrchol nedaleké hory Bláhnúkur, který by měl nabídnout 360° výhled do okolí. Horu jsme míjeli cestou, takže nemůžu předstírat, že ten výstup není strmý. Nakonec se mi ostatní přesvědčit podařilo. Jenomže nastal technický problém – v cestě nám stál, nebo spíše tekla potok, který bylo nutné nějak přebrodit. Ale nebylo kde. Zkoušeli jsme různá místa, ale pořád jsme se nemohli dostat úplně na druhou stranu. Zabralo nám to docela dost času a když se nám to konečně podařilo, opět se začala blížit zlověstná mračna, která by nám jednak tu krásnou vyhlídku dost znehodnotila a jednak hrozilo, že nás pěkně zmáčí, takže jsem musel přece jen kapitulovat.

Vracíme se tedy do kempu odpočinout si po nachozených kilometrech. Zanedlouho nato začne pršet. Nemáme chuť se jít vykoupat do jezírka napájeného termálními prameny. Vydávám se tam až později sám jen na obhlídku. Všude je dost Čechů.

Libor potřebuje nabít baterku do videokamery, ale není kde. Dokonce ani na záchodech nejsou zásuvky. Jdu se tedy zeptat na recepci. Tam to jde, ale za hodinu zavírají a za nabití chtějí nehoráznou tisícovku. Jenomže co se dá dělat – bez baterky by Libor nemohl natáčet. Když se pět minut před zavíračkou pro baterku vrátím, už je zavřeno, takže se musím dost asertivně dožadovat toho, aby se mnou ten ne zcela sympatický klučina mluvil a hlavně mi vrátil baterku. Trochu předběhnu, ale docela mě překvapilo, že jsme nenarazili na moc příjemných místních.

Prší, takže ze stanů už nevylézáme.

Pátek 1. července

Duhový den na druhou

(Landmannlaugar, Seljalandsfoss)

Vstáváme kolem sedmé. Je zima, fouká vítr, poprchává. Trochu nás zahřeje snídaně – ovesná kaše a teplé nápoje. Výstup na Bláhnúkur nemá v tomhle počasí moc smysl, takže v osm hodin vyrážíme na trasu číslo 4 k červenému kráteru zaplavenému jezerem Ljótípollur, což v překladu dost nespravedlivě znamená „ošklivá louže“. Čeká nás víc než třináct kilometrů, které bychom měli zvládnout za 4-6 hodin. Lístky máme na autobus s odjezdem v půl šesté večer, takže času máme dost.

Vydáváme se po cestě, kterou jsme sem přijeli, teprve po pár stovkách metrů se stáčíme mezi kopce. Místo u nás známého značení tu používají dřevěné špalíky, jejichž horní část obarvují určitou barvou. Náš trek dostal do vínků modrou. Otevírají se nám výhledy na okolní scenérii, jiné než včera. V horních partiích dost fouká. Jsme tu sami. Za celých třináct kilometrů potkáme lidi, co bychom spočítali maximálně na dvou rukách. V jeden moment je značení zřejmě zmatečné, protože z něj nechtěně sejdem. Neznačená pěšinka nás zavede dolů k jezeru Frostastaðavatn, u kterého jsme zastavili předchozí den. Bohužel dneska není tak hezké počasí. Musíme se dostat zase nahoru a pak už se napojujeme na správnou stezku. Tu ale těsně před cílem opět ztratíme. Nicméně směr k sopce je jasný. Odměnou je nám kolem jedenácté hodiny krásně zbarvený kráter naplněný vodou. Vůbec není jasné, proč se mu říká Ošklivá louže.

Počasí není stále nic moc, což je škoda, protože krajina je i tady moc pěkná. Zpátky se dá jít buď snadnější cestou, nebo přes vrch Norðurnámur, my samozřejmě volíme jednodušší variantu. Tentokrát není moc kam uhnout, takže do kempu dorazíme bez bloudění a poměrně rychle, v jednu hodinu odpoledne. Počasí se moc neumoudřuje, takže další pokus o zdolání „dvojky“ nevypadá nadějně. A tak mě napadá, že bychom mohli odjet dřívějším autobusem, tedy už v půl čtvrté. Ostatní nemají námitky. Po obědě si jdeme asi na hodinu odpočinout do stanů, které pak bohužel mokré skládáme a balíme.

Do autobusu nás pustí, je novější než ten předchozí, dokonce nám řidič čas od času pouští namluvený komentář k právě projížděnému úseku, a asi není tolik terénní, protože to bereme jinudy než včera. Jsme unavení. K autu se dostáváme v půl šesté. To je jednak celkem brzo a jednak nás zdejší kemp nijak nenadchl, takže jen naházíme věci do kufra a pakujeme se dál. Vzhledem k tomu, že mě dost bolí sedět, natož pravou nohou ovládat pedály, svěřuju vůz do Liborových rukou. Míříme k vodopádu Seljalandsfoss, který je následně vidět už z několikakilometrové dálky.

Když se k němu dostaneme, panuje krásné počasí, v němž to vodopádu hodně sluší. Oproti dopolednímu treku je tu hodně lidí, ale bude hůř. Vodopád není nijak zvlášť vysoký nebo mohutný, ale jeho kouzlo spočívá především v tom, že se dá obejít v tom smyslu, že se můžeme dostat za něj. Slunce vytváří na rozstříkujících se kapkách duhu, takže po „duhových“ horách si užíváme i skutečné sedmero barev.

Je tu krásně a nejlepší na tom je, že kemp Hamragarðar, v němž chceme dnes přespat, je na dohled od téhle krásy. Nebo spíš naopak – z kempu je vidět nejen na Seljandsfoss, ale i na další vodopády, které mezi ním a kempem jsou. Jeden – Gljúfurárfoss – je přímo v kempu, ovšem schovaný ve skalách, což mu dodává zvláštní kouzlo. Jen se špatně fotí, protože voda z něj stříká úplně všude a navíc je v takové jakoby jeskyni docela tma.

V kempu fouká, díky čemuž se nám velmi rychle podaří vysušit mokré stany. Člověk má pocit, že se ze stanu každou chvíli stane rogallo. Je tu fakt parádně a dopředu prozradím, že to byl asi nejhezčí kemp, v němž jsme spali. Noc vyjde na 1 350 Kr na osobu, sprcha je za 300 a wi-fi jakbysmet. Po večeři (kuře kurma kromě Bány, která si dopřává žemlovku) panuje krásné večerní světlo, takže se ještě jednou, tentokrát pěšky, vydáváme k Seljandsfossu, kde už je jen pár lidí. Ale i ti dokážou jednoho německého fotografa přivést k nepříčetnému záchvatu vzteku. Takřka nezapadající slunce je věc, která mě na letním Islandu hodně baví. Asi jedinou nevýhodou kempu je poměrně malá jídelna, takže většinu večera po návratu trávíme u provizorního baru nad pračkami. Nad plastovými pohárky s metaxou vydržíme asi do jedné hodiny.

Docela dobře spím. Neprší, není zima. Nejspíš se blýská na lepší časy.

Sobota 2. července

Lupiny, kam se podíváš

(Skógafoss, Dyrhólaey, Reynishverfi, Vík, Fjaðrárgljúfur, Kirkjubæjarklaustur)

Jsem brzo vzhůru a budím i ostatní, protože je venku hezky. Po snídani usuzujeme, že vodopád je teď ve stínu a nemá tedy smysl k němu znovu chodit. Místo toho se vracíme kousek na západ a odbočujeme k přístavu, odkud vyplouvají trajekty na souostroví Vestmannaeyjar. Tam se sice nechystáme, ale aspoň pohled z dálky vypadá docela působivě, hory byly vidět až z kempu. Panuje tu taková ta mořská atmosféra, i když je pláž tvořená černým pískem.

Tzv. japonskou zastávku jsme absolvovali u farmy Porvaldseyri, od které je ničím nerušený výhled na sopku Eyjafjallajökull, která v roce 2010 nadělala slušnou paseku a na několik dní ochromila letecký provoz nad Evropou. Tuhle legraci připomíná tabule umístěná u silnice. Je to tedy spíš takové pamětní místo, jinak by turistické autobusy neměly důvod tady stavět (my měli „šťěstí“ na autobus plný Slováků). Když pokračujeme dál, vidíme před sebou zakaboněné počasí. Než se ale dostaneme k dalšímu stanovišti, zlepší se to.

Na řadě je další vodopád – Skógafoss, který se od včerejšího krasavce dost liší. Jeho síla totiž spočívá v mohutném proudu vody, který se valí z výšky dvašedesáti metrů. Tenhle rozměr si nejlíp uvědomíte, když si pod vodopád stoupne lidská bytost. Vypadá pak jako mravenec. Těch bytostí je to bohužel víc než dost, ale i tak se mi nakonec podaří vyfotit vodopád samotný nebo jen s Liborem jako měřítkem. Pohled zepředu je nejpůsobivější, ale schody stoupající po jeho pravé straně umožňují i další zajímavé perspektivy. Už jen málo návštěvníků se pak vydá o další kus dál, kde už sice není vidět Skógafoss jako takový, nýbrž kaskády, které mu předcházejí. Snad je to i tím, že je tu jen pár lidí, ale shodujeme se, že je to tu vlastně možná hezčí než spodní pohled na hučícího obra.

Cestou od vodopádu se po obou stranách silnice rozléhají jakoby nekonečné lány vlčího bobu, kterému tu ale neřekneme jinak než „lupiny“ – podle jeho anglického označení, na které jsme zvyklí z průvodců a map. Kvetou jen v červnu a červenci a podle všeho jsme tu za pět minut dvanáct. Počasí přímo u nás je pořád pěkné, až to vypadá, že si ho vozíme s sebou. A dovezli jsme ho až na pobřeží u městečka Vík, na kterém nás čeká několik zastávek.

První se jmenuje Dyrhólaey. Jedná se o nejjižnější bod celého ostrova, výběžek s majákem, kde by se měli údajně vyskytovat papuchalkové. Ty tu sice nevidíme, ale hlavní tahák – stopatnáctimetrový kamenný oblouk omývaný mořem – je pevně na svém místě. Rovněž vyhlídky do okolí jsou působivé. Další pohledy nabízí druhý cíp výběžku, ke kterému sjíždíme autem. Útesy tu mají nádhernou strukturu, hezky je odsud vidět i černá pláž táhnoucí se na obě strany. A všude se valí spousta oblázků. Je tu příjemně, člověku se ani moc nechce pryč. Ale musíme. Ještě nás čeká kus cesty.

Nejdřív zajíždíme na druhý konec dlouhé černé pláže, které se říká Reynishverfi. Jejím největším lákadlem je skála tvořená čedičovými kvádry. Ty jsou bohužel v neustálém obležení dětských i dospělých návštěvníků, kterých je tu pozeňnaně. Naštěstí se tu dají nafotit moc hezké detaily, obzvlášť geologové by si tu přišli na své. Přiblížili jsme se i třem skalním útvarům v moři nazvaným Reynisdrangar (Trolí skály). Lepší pohled by se ale měl naskytnout z městečka Vík, kam se přesouváme následně. Upřímně řečeno nás tam žene hlavně hlad. Jenomže žádný supermarket tu není, jídlo se dá koupit pouze na místní benzínce. Naším cenovým benchmarkem se stal jogurt

Skyr, ten tu stojí 175 Kr. Zkoušíme příchut' žlutého melounu, ale vůbec nás neoslovila. Monča zvolila hrušku a dopadla o něco lépe. Nicméně ke slovu se zde poprvé dostávají vyhlášené jehněčí hot dogy (islandsky pylsur). Do rohlíku rozkrojeného napůl se nasype syrová i sušená cibulka a párek se polije vybranými pochutinami – kečupem, hořčicí, majolkou či remuládou. To vše za 350 Kr, což byl nejlevnější párek v rohlíku, na který jsme na Islandu za celou dobu narazili. A chutnal nám.

Za městem nás opět přivítaly lány vlčího bobu. Panovalo krásné podvečerní světlo, takže jsme neodolali a udělali si další fotozastávku. Měli jsme pocit, že Monča by se v „lupinách“ nejradši vyválela. K válení docela lákaly i mechem potažené lávové vyvěřeliny, které se rozprostíraly v neméně rozlehlých prostorech po obou stranách silnice jen o něco později. Na jednou místě je parkoviště, od kterého mezi nimi vede krátká stezka.

Posledním bodem dnešního itineráře je kaňon s příšerně vypadajícím jménem: Fjaðrárgljúfur. Samotný kaňon je ale velmi hezký. Po jeho východní straně vede stezka s několika vyhlídkami. Není tu moc lidí, ale světelné podmínky už bohužel nejsou ideální k focení. Koketuji s myšlenkou se sem vrátit na druhý den dopoledne, což ostatně doporučoval kvůli sluníčku i kamarád Viktor. Uvidíme.

V osm hodin přijíždíme do kempu v obci, jejíž název je tak krkolomný, že si ho zkracují i místní. Kirkjubæjarklaustur. Tedy to není ta zkrácená verze, ale plná. Stany stavíme na osamoceném plácku pod kopcem, na kterém se pase několik ovcí. Rozhodně je to jeden z nejhezčích kempů, které jsme poctili svým noclehem. Stojí příjemných 1 200 Kr, sympatický je prý i správce (já ho neviděl). Těsně před zavřením ještě vypleníme místní supermarket. K večeri si dopřáváme hovězí stroganoff s kuskusem a také 52% Tatratea. Pak už jen umýt (sprcha za 300 Kr) a na kutě.

Neděle 3. července

Ledovcová neděle

(Fjaðrárgljúfur, Skaftafell, Hof, Fjallsárlón, Jökulsárlón & Breiðamerkursandur, Höfn)

Venku je nádherně! Modré nebe, slunce, teplo. Takže snídáme venku. Nenápadně se snažím přimět ostatní, abychom se vrátili do kaňonu, protože teď bude podstatně lépe nasvícený sluncem. Sice trochu remcají, ale pochopili, že si to stejně nenechám vymluvit, takže se vracíme pár kilometrů zpátky. Už to tu dobře známe a je tu víc lidí než večer, volíme tedy strategii dostat se co nejrychleji na nejvyšší vyhlídku a pak pokračovat po jednotlivých zastávkách zpátky. Nahoře jsme tedy mezi prvními. Zrovna tady slunce až tolik nepomáhá, protože vytváří velké stíny skal, ale na těch ostatních bodech už ani trochu nelituju, že jsme se sem vrátili.

Pak pokračujeme na východ. Hned u silnice se nedá přehlédnout vysoký vodopád Foss a Sidu, pod nímž se ne zcela překvapivě krčí několik stavení tvořících osadu Sidu. Jen o kousek dál stavíme neplánovaně znovu. To místo se asi nijak nejmenuje (aspoň o něm nepišou v průvodcích), ale přesto mu nedoláme. Určitě na tom má svůj podíl krásné počasí. Další zastavení je sice plánované, ale cesta vedoucí k malé farmě Núpsstaður je zatarasená závorou a cedulí hlásající soukromý pozemek. Nejspíš bychom se tam mohli vydat pěšky, ale těch pár starých chaloupek zarostlých trávou, které jsou momentálně ukryty ve stínu, nás zase až tak moc neláká, takže pokračujeme dál.

Přímo z hlavní silnice (tzv. Ring Road neboli silnice číslo 1) se nabízí působivý výhled na ledovec Skaftafellsjökull, který je součástí národního parku Skaftafell. Přímo nad ním se převalují černá mračna, což sice nevěští nic dobrého, na druhou stranu to vypadá velmi fotogenicky. Za pár dalších kilometrů už jsme v návštěvnickém centru parku, kde se ptám na podrobnosti ohledně trasy, kterou bych tu rád podnikl. Ta nás nejdřív, asi po hodině nepříliš záživného šlapání nenáročným terénem (3,6 km) v lehkém dešti přivádí na vyhlídku Sjonarnípa, která za tu štreku rozhodně stála! Máme pod sebou ledovec jako na dlani. Nejlepší místa vyhlídky obsadili dva kluci – Češi, kteří když zjistili, že jsme krajani, přestali mluvit. Chvilími se zachmuřená obloha trochu roztrhne, takže hned fotíme jako diví. Nicméně to nevypadá, že by se mělo počasí v nejbližší době nějak výrazněji zlepšit. Chyba! Nesmíme zapomínat, že jsme na Islandu! Snad ani deset minut poté, co jsme z vyhlídky odešli, jsme se ohlédli a nad horami viděli modré nebe. Vracet už se nám ale nechtělo.

Následoval návrat po stejné cestě (1,7 km) k lávce přes řeku, od níž je to pak dalších osm set metrů k vodopádu Svartifoss. Ten není ani velký, ani mohutný, ani se nedá projít za ním. Jeho kouzlo spočívá v tom, že mu jako

pozadí slouží čedičové kvádry. Pěkné. Odsud pokračujeme dalších čtyři sta metrů (převážně do kopce) k vyhlídce Sjórnarsker, kterou bych si asi dokázal odpustit. Místo ní bych spíš odbočil k malé farmě s názvem Sel, k níž už se ostatním nechtělo. Naštěstí na nás domečky se střechami porostlými travou čekaly ještě jinde. Zpátky v návštěvnickém centru jsme v 15 hodin. Odhad slečny, že nám bude výlet trvat 3-3,5 hodiny, byl tedy dost přesný, protože jsme vycházeli v půl jedné.

Do nedaleké osady Hof odbočujeme jen kvůli roztomilému kostelíku s malým hřbitovem. Tam jsme chvíli úplně sami, než dorazí další auto. Máme hlad, ale nechce se nám vyvařovat a ještě nás čeká snad zajímavý program, takže se uspokojíme fazolemi Heinz s chlebem a jedeme dál. Blížíme se k místu, které je považováno za jedno z nejkrásnějších na celém Islandu, k ledovcové laguně Jökulsárlón. Jenomže ještě před ní se nachází menší a podstatně méně známá „sestra“ – Fjallsárlón. A ta mě naprosto dostala. Připomněla mi podobná místa v Patagonii. Zdá se, že slunce se za chvíli schová za velký mrak, takže doslova utíkám (co mi churavá záda dovolí) na násep, z něhož máme lagunu jako na dlani. Povaluje se v ní spousta ledových ker nejrůznějších druhů, které se do ní sesunuly z ledovce nad vodní hladinou. Fakt nádherná. Nechápu, proč se o Fjallsárlónu tolik nepíše, ale na druhou stranu je to samozřejmě dobře, protože je tu jen pár lidí. Nicméně něco se na tom nejspíš brzy změní, protože u parkoviště už se staví nějaká budova.

Po dostatečném pokochání se přesouváme k podstatně populárnější laguně Jökulsárlón, kterou dokonce brázdí čln vozící turisty lačné po pohledu na kry z menší vzdálenosti. To nám ale vůbec nepřijde nutné. A zcela upřímně – Fjallsárlón se mi líbil víc. Snad proto, že působí kompaktněji a hustota ker je kvůli tomu větší. Asi nejzábavnější nám tu přišlo sledovat kry odplouvající říčkou do moře. Na nich jsou tu a tam usazení ptáci a vypadá to, jako by ty kry řídili. Na to se dá koukat jako na televizi. Než samotnou lagunu si víc užívám tzv. Ice Beach (v islandštině Breiðamerkursandur), ke které stačí přejít silnici a ujít pár desítek metrů. Na pláži z černého písku se povaluje spousta menších či větších průzračných ledových kusů, které oblévá mořská voda. Vypadají jako diamanty, obzvláště na tmavém podkladu. Tady cvaká foťák o sto šest. I počasí nám zatím stále přeje, i když v dále už je hodně temno a je vidět i duha, takže evidentně někde poblíž prší. Tuhle domněnku si potvrzujeme krátce poté, co kolem sedmé hodiny večerní pláž opouštíme. Cestou si fotíme skupinu koní, která se vystavuje hned vedle silnice. Tedy ony ty modelky k nám doslova přiběhly, když zbystřily objektivy našich záznamových zařízení a íííháhaly (dle Monči) blahem. Islandští koně mi přijdou neuvěřitelně zábavní, a to nejen díky lehce směšnému cupitavému poklusu. Nejvíc mě na nich baví to, že ve skupince skoro vždycky stojí otočení úplně stejným směrem, a to zcela nehybně. Až to vypadá, že jsou to vycpaná zvířata. Pohled na tenhle úkaz mě vždycky spolehlivě rozesmál.

Po osmé hodině přijíždíme do Höfnu, kde dnes hodláme přespat. Přímo naproti kempu je benzínka a my máme docela hlad, takže se nejdřív stavíme tam – na hot dog za 390 Kr. Zrovna se vysílá zápas ME ve fotbale, v němž islandská reprezentace aktuálně prohrává s francouzskou 5:1, takže veselo na pumpě zrovna moc není. Kemp vyjde na 1 500 Kr, sprcha na padesát za dvě minuty, je z něj docela hezký výhled na okolní hory. K večeri si dopřáváme tuňákovou směs s kuskusem, oříšky, vodku se zázvorem a teplé nápoje.

Pondělí 4. července

Poněkud nezáživný východ

(Seyðisfjörður, Borgarfjörður eystri, Reykjavíkur)

Když se v půl sedmé vyškrábu ze stanu, abych si zašel na záchod, je krásné počasí i světlo, které zlatým nádechem osvětluje zasněžené hory v dále. Jenomže než se vyhrabeme, najíme a sbalíme stany, je už poměrně pozdě. Autem zajíždíme do přístavu, který ale není nijak zajímavým, snad kromě jedné staré vyřazené lodi zaparkované na břehu. Kousek dál je docela slušná vyhlídka na čtyři splazy ledovce Vatnajökull. Následuje nákup v supermarketu Netto, který odsune odjezd z města na pravé poledne. Ale dneska nás čeká hlavně přejezd po východních fjordech bez nějakých zásadnějších záchytných bodů, takže až tak spěchat nemusíme.

Hned za městem vede odbočka ke kavárně, odkud by se mělo dát pokračovat na pláž s výhledem na horské pásmo Vestrahorn. Po šesti kilometrech se skutečně ocitáme u kavárny, ale další úsek je přeplázený závorou, značkami zakazujícími vjezd a cedulemi hlásajícími povinnost zaplatit osm set korun za osobu. Pláž je totiž bohužel na soukromém pozemku a majitel se toho snaží náležitě využít. Nám ale připadá nehorázně zaplatit přes

tři tisíce za to, že uděláme pár fotek. Mrzí mě to, protože podle toho, co jsem viděl, je to skutečně atraktivní místo, ale na tomhle se nehodláme podílet. Takže obracíme kormidlo a znovu se napojujeme na hlavní silnici, která pokračuje tunelem. Na odpočívadle svačíme. Počasí se začíná zhoršovat. Liborovi se chce spát, holky se nabízejí, že ho vystřídají. Začíná Bára, na kterou tak vyšla jízda po klikatých fjordech zpestřená sebevražděnými ovceci, které se jí místy vrhaly pod kola. Krajina vypadá celkem hezky, ale něco tomu chybí. Možná je to počasím. Těžko říct. Každopádně padá rozhodnutí vynechat jednu pasáž se třemi městečky, která je stejně „slepá“, a přesunout se rovnou do městečka Seyðisfjörður, které by mělo být malebné. Než se do něj sjede z poměrně vysoko položených serpentýn (to už se řízení ujala Monča, které se na jednom místě trochu popletly nohy, pedály a typ převodovky – automat prostě není to samé co manuál – a já do smrti nezapomenu na její výraz), zastavujeme ještě u vodopádu Gufufoss. Seyðisfjörður opravdu docela malebný je, především kostelík v pastelově modrém provedení, ale nemá smysl se v něm zdržovat víc než půl hodiny.

Přes Egilsstaðir, největší město východního Islandu, pak vyrazíme do osady Borgarfjörður eystri, kde bychom snad měli mít štěstí na papuchalky. Čím víc se blížíme, tím víc v to doufám, protože cesta je to poměrně drsná. Serpentýny vedou nezpevněnou cestou vzhůru do mraků, kde se radikálně snižuje viditelnost na jednotky metrů. Samozřejmě nikde žádná svodidla – na to se na Islandu moc nehraje. Působí to až tajemně, ale příjemné pocity z toho nemám. Nejhorší je představa, že to samé budeme muset absolvovat ještě zpátky. Projíždíme vesničkou a pokračujeme dalších pár kilometrů, než se dostaneme k malému parkovišti u útesu, který slouží jako ptáčí observatoř. A jen co vystoupíme z auta, zahlédneme první papuchalky! Po schodech se dostaneme nahoru, kde můžeme některé z nich sledovat z nějakých dvou metrů. Naše společnost ani namířené objektivy jim očividně moc nevadí. Na vzdálenějším útesu jsou jich další desítky. Jsou fakt roztomilí. Jen je škoda, že je tady taková zima, holky to po chvíli vzdávají a vracejí se do auta. Ale všichni jsme rádi, že jsme sem nejeli zbytečně a symbol Islandu spatřili zblízka na vlastní oči.

Ve vsi si ještě fotíme červený domek se zarostlou střechou a pak už se vracíme zpátky do civilizace. Už je osm hodin, ale rádi bychom dneska dojeli až k jezeru Mývatn, což je asi 180 km daleko, abychom tím nezabili celé zítřejší dopoledne. Doufáme, že se nám to podaří do desáté hodiny. Cesta není ze začátku ničím zajímavá, ale jak se blížíme k cíli, mění se a připadáme si tak trochu jako na jiné planetě. Pár kilometrů před vesnicí Reykjahlíð, která leží na břehu jezera, už to všude čoudí. Opět přijíždíme do pekla. Bohužel tomu neodpovídá teplota – v kempu Bjarg panuje dost nepříjemná zima. A to tady plánujeme strávit minimálně dvě noci. Jedna stojí buď 1 600 Kr, nebo 10 eur, což vychází levněji, takže platíme v eurech. Sprcha je v ceně. Kuchyň je obsazená, venku fouká a lítají hejna mušek (název jezera Mývatn prý znamená Komáří, ale na Islandu komáří v podstatě nejsou, spíš takové malé neškodné mršky), my jsme hladoví, takže nálada nic moc, ale nakonec si uvaříme venku na lavičce (mexická pánev + fazole) a jdeme brzy spát. Zima je i v noci.

Úterý 5. července

Krása vesmírná

(Dettifoss, Selfoss, Leirhnjúkúr, Krafla & Viti, Hverir a ještě jednou Dettifoss)

Ráno je našťastí situace úplně jiná, vítá nás modré nebe a slunce. Holky by se nejradši válely bůhví jak dlouho, ale já je otravuju tak urputně, až raději vstanou. Při čtení této věty se Bára důrazně ohradila, prý má ve svém deníčku zaznamenáno, že jsem je ošklivě budil, prý den ode dne čím dál ošklivěji. Ono to asi bylo nepřímo úměrné počasí – čím hezčí, tím jsem byl drsnější.

Po snídani venku na lavičce se ale stejně odebíráme pryč z kempu až po půl desáté. Což znamená, že musím změnit pořadí, v jakém na dnes plánované atrakce navštívíme. Je důležité, abychom měli správné světlo. Což u vodopádu Dettifoss znamená, že pokud se k němu dostaneme z východní strany, musíme tam dorazit dopoledne. O tom, zda je lepší strana západní, nebo východní, se vedou spory, ale já dal na dvě doporučení a přiklonil se k preferenci východního přístupu, i když je míň komfortní – odbočka je od kempu o několik kilometrů dál a hlavně je to prašná nezpevněná cesta, zatímco na západě vede až na místo pohodlná asfaltka.

Člověk si může říkat, že už těch vodopádů bylo docela dost, ale jakmile spatříte a uslyšíte Dettifoss, stejně vám spadne čelist. Může se pochlubit tím, že patří mezi nejmohutnější vodopády v Evropě. Ale to samo o sobě nestačí.

Jako omračující mi přijde možnost dostat se naprosto bez problémů k jeho horní hraně, odkud pak voda padá z výšky 45 metrů dolů. Když k tomu přidáme nádherné duhy, které vytváří kombinace slunečních paprsků a odstříkujících kapek, je to prostě paráda. Navíc na naší straně je podstatně míň lidí než naproti, kam evidentně míří turistické autobusy. A počasí nám taky stále přeje, takže si to tu opravdu rádně užíváme.

Zdá se, že jen zlomek lidí pak pokračuje další kilometr proti proudu k vodopádu Selfoss, který je zase úplně jiný. Je to taková podkova, na jejíž jedné straně je jeden vodopád vedle druhého a uprostřed jeden silný proud. A právě Selfoss je pádným důvodem proč doporučit přístup z východní strany. Jen odtud je totiž vidět v plné kráse, ze západu není hlavní část vůbec viditelná. Takže já mám v tomhle ohledu jasno. Poprvé tu zkouším fotit s neutrálním šedým filtrem, abych dosáhl efektu „mléčné“ vody. Trochu s tím bojuju, ale nakonec to na poprvé nevypadá tak zle. Poprvé tu také zažíváme jev, kdy se kolem nás vytvářejí kulaté duhy. Nádhera. Lehký oběd (polívka, chleba s máslem a výborným tvrdým sýrem) si dopřáváme na lavičce u parkoviště s výhledem na místo, kde se Dettifoss sice schovává vizuálně, ale zvukově se prostě nezapře ani na tu dálku. Domlouváme se, že bychom se sem mohli vypravit ještě večer a tentokrát zkusit západní stranu.

Vracíme se zpátky směrem k jezeru Mývatn a odbočujeme doprava k sopce Krafla. Projíždíme kolem sprchy s umývadlem, které jsou jen tak postavené u silnice, a geotermální elektrárny. Rudé kopce jsou protkuté rozvodnými trubkami. Auto necháváme na odstavném parkovišti a domníváme se, že kráčíme k sopce Krafla. Jenomže po chvíli si uvědomím, že jsme na omylu a míříme na lávové pole Leirhnjúkúr. Nejdřív se zdá, že to bude něco menšího, co zvládneme za pár minut. Jenomže nakonec se ukáže, že je to tak rozlehlé a mimozemské místo, že bych tam byl schopen strávit klidně celý den! Barevné skály, ze kterých se doutná, vyhaslé krátery, lávové vyvěřeliny nejrůznějších tvarů... prostě jako bychom se ocitli na jiné planetě. V kombinaci se sytě modrou oblohou je to vážně nadpozemská podívaná.

Pak už konečně dojde na Kraflu a kráter Viti (v překladu Peklo), který je zalitý tmavě tyrkysovým jezerem. Kráter se dá celý obejít, což mi nejdřív přijde trochu zbytečné, protože to nevypadá, že by jeho další části nabízely lepší výhledy, ale naštěstí jsme se do obcházení přece jen pustili. A jsem za to rád. Nejde jen o výhledy, ale po chvíli se z kráteru schází dolů a tam čekají další jezírka a doutnající barevné plochy.

Vracíme se zpátky na hlavní silnici, ze které po chvíli uhýbáme vlevo na místo, které má svými jmény – má totiž minimálně tři: v různých původcích se objevují názvy Hverir, Námaskarð, Námafjall a někde jsem viděl i Hverarönd. Vzhledem k tomu, že na ceduli u odbočky je napsáno Hverir, rozhodl jsem se používat právě tohle označení. Hverir je nepřiliš velká plocha přímo u silnice, která je dalším barevným peklem s bublajícím bahnem v miniaturních kráterech, bílým dýmem vyvěrajícím z různých štěrbin atd. Hraje to tu barvami, zápachy a zvuky. Holky si nadšeně užívaly průběhy párou, které jim zřejmě připomínaly příjemné chvíle strávené v prádelně. Procházka nezabere víc než půl hodiny, ale stojí to za to.

Po návratu do kempu večeříme (Bára rýžový nákyp, který ji moc neoslovil, my ostatní kuřecí tikka masala), opět venku, ale dneska je to podstatně příjemnější než včera, i když od vody přece jen trochu fouká. Pak je potřeba dotankovat naftu (po celém ostrově a u všech pump stojí kolem 185 Kr za litr). K benzínce je připojený supermarket, ale ceny jsou tu podstatně vyšší, než na jaké jsme si už zvykli z řetězců Bónus a Netto, takže nic nekupujeme.

S plnou nádrží se podruhé vypravujeme k Dettifossu, tentokrát po západní straně, po nové asfaltce. Na parkovišti jsme skoro sami a cestou potkáme jen pár lidí. Slunce už je bohužel zastíněno okolními kopci, takže je osvětlena jen část vodopádu. Nicméně se nad ním tvoří velká kulatá duha, z čehož jsou především děvčata úplně paf (neboť si dopoledne nevyšimla těch menších kulatých duh kolem nás). I z téhle strany má Dettifoss něco do sebe, ale kdybych si musel vybrat jednu ze stran, tak naprosto bez váhání volím východ, kde jsme byli dopoledne.

Do supermarketu pak přece jen ještě zavítáme, ale jen pro párky v rohlíku (395 Kr). A protože je těsně před zavřením, v rámci happy hours k tomu ještě dostáváme kávu zdarma. Domlouváme se, že program kolem jezera Mývatn dokončíme zítra tak, abychom se ještě večer zvládli přesunout do Húsavíku. Na recepci si pak pořizujeme vstupenky na termální koupaliště s 10% slevou, tedy za 3 600 Kr na osobu. Je příjemný večer, takže záchytné body na další den plánuju venku na lavičce. Až někdy kolem půlnoci se odebírám do stanu. Dnešní noc je nesrovnatelně teplejší než ta včerejší. Podle holek prý byla ale celkem drsná, protože se vedle nás usídlili anglicky

mluvící postarší „hooligans“, kteří na sebe pořvávali, pouštěli si rádio a nenechali naše ozdoby zájezdu v klidu usnout. Prý je dokonce Libor okřikoval a vrhal na ně vražedné pohledy, ale já asi zrovna výjimečně dobře usnul, takže to všechno znám jenom z vyprávění.

Středa 6. července

Uctíváme Jana Husa

(Dimmuborgir, Skútustaðir, Grjótagjá, Jarðböðin Nature Baths, podzemní pekárna, Húsavík)

Poprvé vyhánějí ze stanu holky nás. Venku je hezky, ale po obloze se povalují i nějaké mraky. Snídani připravujeme v kuchyňce, a tentokrát si dopřáváme teplé fazole s párkem. Už chybí jenom vajíčka.

Dneska nás čeká pár míst kolem jezera. Hned to první jsem původně neplánoval, ale večer mě docela nalákala jedna fotka v průvodci, tak jsem tomu dal šanci. Až posléze jsem zjistil, že ta fotka byla odjinud, nikoli z Dimmuborgiru. Ten nabízí několik různě dlouhých stezek mezi útvary vzniklými z vyvěřelé lávy. Jenomže po tom všem, co už jsme viděli, obzvláště po včerejším Leirhnjúkúru, je to docela nuda. Jediné, co nás zaujalo, byl oblouk připomínající kostel, odtud také dostal název Kirkja (kvůli němu jsme vybrali okruh „Kirkjuhringurinn“ dlouhý 2,3 km). Monča tento útvar komentovala nezapomenutelným citátem, který pronesla odzbrojujícím tónem: „A tohle jako vytrysklo z umělcovy představivosti, jo?“ Pronásledoval nás po zbytek výpravy. Okruh jsme obešli, jak nejrychleji to šlo, a přesunuli se do osady Skútustaðir, kde je nejlepší výhled (pokud pomineme vyhlídkový let) na tzv. pseudokrátéry, které se kdysi vytvořily přímo v jezeře Mývatn. Mezi těmi na břehu vede krátká stezka, která představuje poměrně příjemnou procházku. V obchodu se suvenýry jsme pak koupili pohledy a známky (180 Kr) a radši to všechno rovnou hodili do schránky. Tedy až po napsání pozdravů.

Pak tu máme jednu drobnost – jeskyni Grjótagjá, jejíž útroby jsou částečně zaplaveny nádherně sytou modrou vodou. Dřív se v ní dalo koupat, ale pak její teplota překročila padesát stupňů a to už by moc příjemné nebylo. Nad jeskyní se tyčí dva rovnoběžné rozlámané kamenné hřebeny. Holky tvrdily, že tam nějaký průvodce (prý moooc hezký) říkal, že je to euroasijská a americká deska, ale kdoví. Když jsme malou jeskyni opouštěli, zrovna dorazila nějaká početná výprava, takže jsme si ji ještě stihli užít docela v klidu.

Jako završení dvoudenního pobytu v oblasti kolem jezera Mývatn jsme zvolili koupání v přírodních termálních lázních Jarðböðin. Je to taková zmenšená verze přišerně komerční Modré laguny. Tedy modrá je taky, ale podstatně levnější a pohodovější. Vrhli jsme se do ní po malé svačině a strávili v ní dvě hodiny. Ze začátku jsme se o lagunu dělili s dost málo dalšími návštěvníky, jejich počet vzrostl až ke konci, kdy turisté zřejmě skončili svůj program a nezvykle teplé počasí chtěli využít ke koupání. Venkovní teploměr totiž ukazoval chvílemi až dvacet stupňů což je na Island dost neobvyklé! Voda měla teplotu dvojnásobnou. Když jsme si dali pivo (900 Kr za 0,5 l) a zalezli do jednoho z koutů s posezením, ke štěstí nám nic nechybělo. Tedy holky by ještě uvítaly společnost mladíka, který nám čepoval pivo, protože jim připomínal Brada Pitta. Ale místní personál byl strašně vyčerpán – když jsem poprosil jednu holčinu – jakoby plavčici, jestli by nás společně vyfotila, odmítla s tím, že tu nemá žádného kolegu a musí být ve střehu. Na moje záda a Liborovo srdce ta teplá voda asi nebyla ideální, ale tohle jsme si prostě nemohli nechat ujít. A brali jsme to v legraci tak trochu jako uctění památky Jana Husa (lehce černý humor). Na chvíli jsme ještě zašli do přírodní páry a pak už se odebrali pryč. V tu chvíli se trochu ochladilo a nad bazénem se začalo smrákat. Opět ideální načasování.

V těsné blízkosti koupaliště by se měla nacházet tzv. podzemní pekárna, kde místní pečou v dírách v zemi chleba. Nejdřív se nám pekárnu nedaří najít, ale pak jako vodítko poslouží věta z průvodce, že se nachází v blízkosti cihelny. To už správně lokalizujeme několik pokliček, z pod nichž se valí pára. Místní prý neradi vidí, když turisté pokličky odklápějí, takže se toho vyvarujeme, a s lítostí, že takhle zajímavě pečený chleba nemůžeme ochutnat, nasedáme do auta a po krátkém nafocení už zmíněné sprchy a umývadla opouštíme tuhle nesmírně zajímavou oblast, která nás hodně bavila.

Čeká nás 54 km do Húsavíku, ale zastavujeme jen chvíli poté, co se rozloučíme s Reykjahlíðem. Zcela nás uhranou nekonečné lány „lupin“ s horami na pozadí. Jsou krásně nasvícené, takže spouště cvakají. Odhadujeme, že tak za týden dva už bude všechno odkvetlé a tahle sopečná krajina ztratí krásný barevný kontrast. Do Húsavíku

přijíždíme za hezkého počasí i světla, ale potřebujeme doplnit zásoby, takže zastavujeme v obchodě Netto a u benzínky Olis kvůli wi-fi, než zamíříme do kempu, který se nachází pod svahem doslova obsypaným lupinami. Kvůli svahu jsou i naše stany trochu nakloněné a v noci si občas připadáme trochu jako na tobogánu, ale jinak je tu celkem příjemně. Vaříme a dopřáváme si docela chutné penne bolognese a platíme 1 400 Kr za osobu včetně sprchy a wi-fi, která je ale dostupná jen u recepcce.

Pak se ještě jdeme projít do města, hlavně do přístavu, který díky zasněženým horám tyčícím se za spoustou lodí působí jako někde v Grónsku nebo Antarktidě. Ačkoli jsme se docela slušně navečeřeli, hodně nás nalákala restaurace přímo u přístavu. Takže si objednáme tradiční masovou polívku (2 100 Kr) a pivo (1 000 Kr). V jedenáct hodin se za svitu slunce vracíme do kempu. Dochází mi, že i pobytem v Húsavíku vzdáváme hold mistru Janovi.

Čtvrtek 7. července

Severní mix s velrybou

(Húsavík, Goðafoss, Laufás, Akureyri, Siglufjörður, Hofsó, Sauðárkrúkur)

Opět se probouzíme do hezkého rána s modrým nebem a sluncem. Vedle nás vegetují čtyři kluci z Česka, kteří mají hodně podobný itinerář jako my, protože už jsme na ně narazili několikrát. Obecně je tu hodně Čechů – aspoň v kempech. Člověk si musí dávat pozor na jazyk.

Po snídani se jdeme ještě jednou projít do města. Parkujeme u bývalých jatek, kde dnes sídlí velrybí muzeum. Húsavík je totiž asi tím nejznámějším městem, odkud se pořádají turistické plavby za velrybami. Kvůli tomu tady ale nejsme, v čem nás utvrdil včerejší pohled na výpravu důchodců v legračních oranžových skafandrech, kteří se vrátili z moře na plavidle, které jako by vypadlo z nějakého zábavního parku. Nám stačí pokochat se přístavem a zajít do kostela, kde nás zaujme vytápění sedadel. Pak už pokračujeme v okruhu kolem ostrova.

Asi největším tahákem dnešního putování by měl být vodopád Goðafoss. Bohužel je tahákem pro davy, které sem přijíždějí v turistických autobusech. A je to peklo. Většinou se jedná o starší Asiaty, kteří se pokoušejí přeskakovat potok po kamenech, na což evidentně nemají, takže zdržují a překáží na každém kroku. Vodopád za to nemůže, je hezký (i když už nám nepříjde po všech, které jsme viděli, ničím výjimečný), ale jsme tu z toho otráveni. O něco lepší situace je na druhém břehu, na který se dá dostat po pár minutách přes most. Tam je lidí podstatně méně, dokonce bych řekl, že i výhled na vodopád je odtud lepší a cesta k němu je atraktivnější díky pohledu na sytě modrozelenou vodu převalující se mezi balvany a skalami.

Nezávisle na sobě jsme se s Mončou den předtím dočetli o malém skanzenu s typickými travnatými střechami a malým kostelem, který bychom měli mít po cestě. Tedy musíme z hlavní cesty odbočit, ale je to jen malá zajížďka. A navíc moc hezká – projíždíme kolem fjordu, který vypadá za panujícího pěkného počasí kouzelně. Na jednom místě si ho chceme vyfotit. Najednou nám Bára oznamuje, že vidí velrybu. Bereme to samozřejmě s rezervou jako vtip. Jenomže ona to myslí vážně. A když si teleobjektivem přiblížím místo, kde to v určitých intervalech v moři šplouchá, dávám jí za pravdu. Je od nás sice dost daleko, ale jen takhle od silnice úplně náhodou sledovat velrybu? Následně jsme ji identifikovali podle pěkné brožurky, kterou někde ukořistil Libor, jako plejtváka malého (malý nemalý, prostě je to velryba) a holky ji překřtily na „Bambulku“.

Ze skanzenu Laufás, což jsou vlastně čtyři baráčky a kostel, se zrovna chystá odjet jeden autobus s turisty, takže po chvíli máme místo sami pro sebe – než dorazí další autobus. Nikdo po nás nechce žádné vstupné, takže předpokládáme, že je návštěva zdarma. Až zpětně jsem na webu zjistil, že se má platit 1 200 Kr, ale my vážně nikde nic takového neviděli. Čestný pionýrský. Je tu příjemně, využíváme tedy posezení v jednom zákoutí a dopřáváme si lehký oběd z vlastních zásob.

Pak už nás čeká Akureyri, což je čtvrté největší islandské město (a druhá největší aglomerace) čítající osmnáct tisíc obyvatel – to u nás nestačí ani na město okresní. Nemáme tam žádné speciální plány, jen trochu načichnout k civilizaci, nakoupit a Bára by ráda vyzkoušela velrybí hamburger. Příjezd do města je působivý, je rozloženo kolem fjordu a už z dálky je vidět kostel od stejného architekta, který má na svědomí slavný svatostánek v Reykjavíku. Parkujeme u Hamborgarablikkan, kde mají spoustu burgerů, ale velrybí mezi nimi bohužel není.

Jdeme si tedy jen prohlídnout kostel se zajímavými vitrážemi a projít se po velmi krátké obchodní ulici, kde se nakonec spokojíme s hot dogem za čtyři sta korun (samozřejmě islandských, jinak bych si musel uříznout ruku). Na kraji města se pak ještě zastavujeme v Bónusu, kde nás překvapila například sušená rajčata za pouhých 98 Kr, což je podstatně méně, než stojí u nás. Takže bereme dvoje a k tomu ještě dvoje pečené papriky za stejnou cenu.

Z Akureyri se dá jet na západ pohodlně a rychle po Ring Road, ale dal jsem na doporučení některých průvodců a vydali jsme se na poloostrov Tröllaskagi, jehož vrcholem nejen geografickým by mělo být městečko Siglufjörður. A cesta kolem fjordu Eyjafjörður je vážně moc hezká, jen tři tunely, kterými projíždíme, působí trochu strašidelně. Navíc jsou jednopruhové a my zrovna jedeme ve směru, který má dávat přednost, takže musíme mít neustále oči na stopkách a sledovat, jestli proti nám nejede auto, kterému se musíme vyhnout odbočením na jeden z četných zálivů. Siglufjörður je malé klidné a poměrně malebné městečko, ale jen kvůli němu se sem jezdit nevyplatí. Spíš jde o cestu samotnou.

Na poloostrově chci ještě zastavit v osadě Hófsos, kde by měl být u moře vybudovaný bazén, který z určitého pohledu působí jako nekonečný. Kamarád Ríša, který se z Islandu vrátil krátce před naším odletem, mě varoval, že je to skutečně jen fotografická iluze, ale chtěl jsem to vidět na vlastní oči. Výhled na bazén je možný jen z jedné strany zpoza plotu a varování bylo na místě – malý bazén zapuštěný do betonu s výhledem na moře. Nic víc. Podle Monči byl ten bazén nekonečný asi tak jako vystoupení Dana Nekonečného. Aspoň že hned naproti je docela roztomilý kostelík, který na fotce vypadá dobře. Tedy z jednoho ze dvou úhlů, který jsme vyzkoušeli – požádat Libora, aby ho objel ještě z třetí strany, už jsme si s Mončou netroufli. A dost tu fouká studený vítr.

Do Sauðárkrókur, který jsem si pro snadnější zapamatovatelnost přejmenoval na Sádrokarton, jedeme s jediným úmyslem – přespat v kempu. Nic jiného od tohotole místa nečekáme. Není to žádný vyhlášený turistický cíl, takže kemp umístěný přímo ve městě je takřka prázdný. Platí se 1 300 Kr za osobu plus 100 Kr za každý stan (celkem tedy 5 400 Kr). Sotva stačíme postavit stany, už si nás najde správce, který nás zkasíruje. Jinak tu mají „honesty box“ pro případ, že bychom se se správcem minuli. Za sprchu chtějí 250 Kr a placení funguje na stejném principu. Kuchyňka k dispozici není, takže se musíme najíst venku a stihneme to těsně předtím, než se slunce, které aspoň trochu prohřívá studený vzduch, schová za okolní kopce. V deset hodin už jsme v pelechu. V noci prší a minimálně jedné nejmenované účastnici je tak krutá zima, že do Čech posílá poslední sbohem.

Pátek 8. července

Přejezdové paběrkování

(Sauðárkrókur, Víðimýrarkirkja, Þingeyrakirkja, Hvítserkur, Stykkishólmur)

Když se ráno probudila Monča v kaluži vody, Bára ji nejdříve podezírala z určitých nekalých praktik, případně z touhy po touze vyzkoušet islandskou vodní postel. Nicméně posléze se ukázalo, že je jen prostě nutno schovat podlážku pod stan důkladně.

Jediným cílem dnešního putování je dostat se přes poměrně nezáživnou část Islandu na poloostrov Snæfellsnes. Abychom z toho přece jenom aspoň něco měli, vytyčili jsme si pár záchytných bodů. Nečekaly nás žádné dlouhé vycházky, takže nám ani tak nevadilo, že nás tentokrát ráno nevitá po výlezu ze stanů hezké počasí. Vlastně máme celkem štěstí v tom, že když je hnusně, v naprosté většině případů jsme jen někde na cestě. Nicméně déšť není ideální stav pro balení stanů. Libor tedy přichází s myšlenkou, že je rozebereme zevnitř. My ostatní tomu moc nevěříme, ale Libor neváhá, zmizí jako Houdini v našem stanu, zatímco my z auta sledujeme, co se bude dít, a po několika minutách z něj vítězoslavně vylézá se sbalenou vnitřní částí v podpaží. Aspoň vnitřky tedy uchráníme. Snídaně se nám nechce nějak hrotit, tak si jen v autě dáváme Skyr.

Jediné, co mi v Sauðárkrókur i za nepěkného počasí přijde jako hodno pozornosti, je barvírna rybích kůží, v níž by se měly konat komentované prohlídky. Není to daleko od kempu, takže tam zajíždíme, i když trochu tápeme, protože nijak extra značená atrakce není. Bohužel se dovídáme, že prohlídky se konají jen v 9 a ve 14 hodin, takže jsme tu příliš pozdě nebo příliš brzy. Aspoň si prohlédneme obchod s různými výrobky z barvených rybích kůží nebo z kůže ovčí. Libor pořizuje na památku žluto-šedou kůži z lososa, Monča šedý kousek, který chce použít jako pásek na šaty. A k tomu ještě jeden, o němž se ovšem u pokladny dovídá, že pochází ze pštrosí nohy.

Vzhledem k tomu, že tenhle artefakt chtěla použít jako dekoraci na vánoční stůl, si jeho nákup nakonec rozmyslela, což ji ovšem později docela mrzelo. A nás ještě poměrně dlouho bavilo.

Potřebujeme natankovat a rovnou si dáваме i hot dogy (390 Kr), když už jsme tu snídani tak odbyli. Na benzínce je příjemné teplo a sucho a taky wi-fi, takže tu trávíme nějaký čas a opouštíme ji až ve čtvrt na jednu. Bára si tady ověřila radu z průvodce, podle níž si může nechat dolít kouponou kávu. Vzhledem k tomu, že si ji natáčela sama z automatu, ověřila si to rovnou třikrát. Nemáme moc kam spěchat. Projíždíme kolem skanzenu Glaumbær, který vypadá skoro stejně jako Laufás, ale je placený (v té době ještě nevíme, že placený měl být i Laufás), takže ho jen míjíme. Na Mončinu žádost stavíme až u kostelíku Víðimýrarkirkja, který je roztomilý a vypadá jako z nějaké pohádky. Ovšem dát za prohlídku asi deseti metrů čtverečních sedm set korun za osobu se nám opravdu nechce.

Bohužel dost podobná situace nastává u dalšího kostela, Þingeyrakirkja, ke kterému navíc vede šestikilometrová nebezpečná cesta plná výmolů. Pripadá mi nepochopitelné, že u takhle hezky osamocené stavby postavili předimenzované návštěvnické centrum, v němž vybírají tisíc korun za prohlídku kostela. Nám stačí nakouknout skrze okna. Zbytečná zajižďka. Zpátky na hlavní projíždíme kolem bouračky, ke které muselo dojít chvíli předtím, takže možná ta zajižďka měla svůj smysl. Velký mercedes tu doslova smetl malý peugeot úplně mimo silnici. Došlo k tomu přesně v místě, kde jsme měli odbočit, takže jsme odbočku minuli a museli se k ní pak vrátit zpátky.

Míříme na pobřeží ke skalnímu útvaru Hvítserkur, v jehož blízkosti by se měla nacházet i tulení kolonie. Jedeme asi třicet kilometrů po prašné cestě, takže na parkovišti máme auto celé pokryté prachem. K Hvítserkuru vede krátká stezka, ale aspoň pohled z vrchu žádným zázrakem není. Mělo by se dát dojít i dolů na pláž a najít lepší úhel, ale hlubší dojem ve mně tohle místo nezanechalo. Opačným směrem od parkoviště se jde na tmavou písčnou pláž, kde doufáme v setkání s tuleni. Ty nakonec vidíme, ale dělí nás od nich poměrně široký pás moře, takže dobře rozpoznatelní jsou jen při použití teleobjektivu. I tak se ale ještě chvíli procházíme po pláži, je to příjemné zpestření a jsme tu sami – tedy až na nám již dobře známé rybáky dvouocasé, kteří hnízdí okolo malebně vyhlížející Chajdy. Jakmile zmerčí Báru, vrhají se na ni divokým útokem.

V autě posvačíme a pokračujeme dál – bohužel se musíme vrátit stejnou špatnou cestou. Tedy mohli bychom pokračovat na sever a objet celý poloostrov Vatnsnes, ale to by bylo ještě horší. Pak to místo zbytečně zdouhavého přesunu po silnici číslo 1 bereme zkratkou – je to sice horší, ale opravdu kratší cesta. Bohužel se na silnici číslo 59 zrovna pracuje a na jednom místě musíme čekat, až technika uhladí prostor, kudy kolem ní můžeme projet. Auto před námi s průjezdem nějak váhá, což nevydrží Liborovy nervy a chce ho objet. Zacouvá, ale kvůli zaprášené zadní kameře na obrazovce nevidí, že těsně za námi stojí další auto. Náraz. Sakra. Chvíli předstíráme, že se snad ani nic nestalo, ale pak už vylézt musíme. Španělská rodinka (zřejmě dva bratři se svými rodiči) něco pokřikují a lomí rukama. S hrůzou se tedy jdeme podívat, co se vlastně stalo. Dohromady nic – mají v podstatě jen promáčkou SPZ a my nějaký ten škrábanec a trochu promáčkly plech. Jenomže oni už mávají papírem na ohlášení nehody. Snažíme se to bagatelizovat, že se nic nestalo, ale oni na zápisu trvají. Což chápeme, protože mají taky půjčené auto, tak nechtějí nic podcenit. Jenomže ten formulář je jenom v islandštině. Takže kluci volají do své agentury a zjišťují, co máme kam vyplnit. Ztratíme tím minimálně půl hodiny, navíc tu poletují otravné mouchy, ale nakonec se v pohodě domluvíme a kluci jsou celkem sympatíci. Jen se trochu děsíme, co nás čeká v půjčovně. Smůla je, že se to stalo jen kousek předtím, než je cesta zase asfaltová. Ale to se nedá nic dělat.

Nálada v autě se trochu pokazila, ale čím víc se přibližujeme k poloostrovu Snæfellsnes, tím lepší se jeví počasí a také je čím dál víc na co koukat, takže se z toho poměrně brzy otřepeme. V osm večer přijíždíme do kempu v městečku Stykkishólmur, který se nachází hned vedle golfového hřiště. Jako recepce a společenská místnost v jednom tu slouží golfová klubovna. Noc stojí 1 300 Kr na osobu včetně sprchy a wi-fi, ale recepční už nám neprozradil to sladké tajemství, že sprcha je v celém kempu jediná, a to ještě navíc venkovní! Tak tenhle zážitek si v té zimě opravdu nechám rád ujit. Po vztyčení stanů se jdeme do klubovny (a napůl kavárny) najíst. Libor musí naposledy strávit kuřecí tikka masalu, která mu moc nechutná. Nad horami podle všeho prší, v kempu svítí slunce. V noci ale hodně fouká.

Sobota 9. července

Obhlídka nanečisto

(Stykkishólmur, Kirkjufell, Gamla Rif, Hellisandur, Saxholl, Djúpalónssandur)

Vítr neustal ani ráno, ale zatím našťestí neprší, takže toho využíváme a rychle balíme stany. Snídáme opět v klubovně, nijak nespěcháme, protože venku je ošklivě. Dost mě to mrzí, protože zrovna na poloostrov Snæfellsnes jsem se hodně těšil. Našťestí tu chceme zůstat dva dny, takže co nevyjde dneska, mohlo by se podařit druhý den. Podnikáme rychlou invazi do Bónusu, po němž nevěřičně zíráme na zřejmě místního chlapíka, který na parkovišti za dohledu manželky močí na kolo vlastního auta. My s Liborem pak zase nevěřičně posloucháme hovor našich děvčat, v němž si představují, jak při závodech F1 v servisních boxech stáje Ferrari močí na kola mechanici, kteří si ovšem musí dát pozor na protivítr. Po zajištění základních potravin a vzpamatování se z kulturního šoku si jdeme projít městečko, včetně výstupu k majáku, z něhož je vidět pěkně celé. Mají tu dost moderně pojatý kostel, který si ale fotíme jen z dálky. Nějak už se nám nechce vylézat z auta.

Pro Monču a mě má teď přijít jeden z vrcholů celého islandského putování – hora Kirkjufell, které důvěrně říkáme „klobouček“, protože má tvar připomínající moudrý klobouk z Harryho Pottera. Jen jsme doufali, že nás ten klobouk nerozdělí do čtyř různých kolejí jako v knize/filmu. Na fotkách vypadal úchvatně, především s malým vodopádem v popředí. Nabyli jsme dojmu, že stojí někde v přírodě, osamoceně, že k němu budeme muset kousek dojít. Takže nás dost překvapilo, že kolem něj vede silnice, u níž se dá těsně za městečkem Grundarfjörður zaparkovat. Po pravé straně cesty je hora, po levé vodopád. Už je tu pár aut. Jen se zdá, že málokdo pochopil, že vodopád tu nemá být hlavní hvězdou, ale jen doplňujícím popředím. Asi i díky tomu se nám ostatní lidi dost pletou do záběrů. Počasí a světlo nám ale moc nepřejí, takže se domlouváme, že pokud bude zítra líp, ještě se sem vrátíme.

Až poté, co jsme se v autě nasvačili, mi došlo, že další zastávkou je rodinná restaurace Gamla Rif, kterou nám doporučil kamarád Lukáš, takže ta svačina nebyla úplně nutná. Restaurace není přímo u cesty, takže by nás normálně nenapadlo k ní zajet, což by byla škoda. Provozují ji dvě manželky rybářů se svými rodinami a hlavním lákadlem je rybí polévka. Tu já sice nejím, ale nechci trhat partu, takže ji objednáváme čtyřikrát (jedna porce 1 950 Kr). A je vynikající! Dostáváme k ní i domácí chleba s máslem – tedy to bohužel domácí není. Je tu úplně plno, mezi hosty pobíhá majitelka a kuchařka v jedné osobě v zástěře, snaží se s hosty prohodit aspoň pár slov. Najednou třeba oznamuje, že se nabízí káva s nějakým alkoholem. S Bárrou se ovšem necháme nalákat spíš na mrkvový dort (950 Kr), která vypadá i chutná luxusně, dáваме si ho napůl.

Už v restauraci jsme si všimli, že se tu chystá nějaká sláva, u ostatních domů byly rozvěšeny vlaječky nebo balonky a ve vesnici Hellisandur už se srocovaly davy. Zároveň bylo o tomto víkendu odpuštěno vstupné (jinak 1 000 Kr) do malého skanzenu Sjómannagarður, což jsou v podstatě jen dvě malé rybářské chatky, za jejichž návštěvu bychom tisícovku rozhodně dát nechtěli. Viděl někdo odsud třeba Lednici nebo Hlubokou? Další zajímavostí Hellisanduru je radiová anténa, která je údajně se svými 412 metry nejvyšším objektem v Západní Evropě. Ta výška se nám nějak nezdá, ale snad průvodce nelže. Prý když se k anténě přiblížíte se zářivkou, tak se rozsvítí. Zářivku jsme s sebou neměli, takže jsme to nemohli ověřit.

Úplně náhodou odbočujeme ke kráteru Saxholl (který jsme si samozřejmě interně přejmenovali na Sexhall), po jehož svahu vede 360 nízkých roštových schodů. V kráteru samotném toho není tolik k vidění, ale co nás tu nejvíc baví, je silný vítr. Když člověk rozpaží ruce, vzdouvá se na něm veškeré oblečení a má pocit, že každou chvíli vzlétne. Už kvůli tomuhle zážitku stála ta zastávka za to, fakt jsme se pobavili.

Plánovaně jsme zaparkovali u pláže Djúpalónssandur, kde by se měly nacházet zajímavé skalní útvary. Je to tu hezké a zajímavé, ale bohužel nám na focení moc nepřeje světlo, takže fotíme spíš detaily – oblázkovou pláž, čedičové struktury útesů, vyplavené řasy atd. Anebo různé těžké kameny, kterými se ověřovalo, zda stačí rybáři na svou práci. Trávíme tu docela dost času, to místo má určité kouzlo. Odbočku ke zřejmě podobně laděnému Lóndrangaru pro tentokrát míjíme a přesouváme se do Hellnaru, odkud vede stezka do sousedního Arnarstapi. Počasí ale k procházce moc neláká, takže to necháváme na zítra a do Arnarstapi jedeme autem. Plánoval jsem, že využijeme místní kemp, ale po Mončině obhlídce se nezdá být moc dobře vybavený, takže to vzdáváme a vracíme

se zpátky do Hellisanduru. Tam stavíme stan v podstatě mezi lávovými vyvěřelinami. Večer dorazila správčová, která od nás vybrala po 1 000 Kr včetně sprchy. Ta je tentokrát vnitřní.

Večeříme nezvykle brzo, už po sedmé hodině. Dáváme si kuskus s čerstvým avokádem, sušenými rajčaty a grilovanou paprikou. Fouká a trochu prší. V noci fouká hodně, až se nám prolamují stany.

Neděle 10. července

Poloostrovní reparát

(Lóndrangar, Hellnar, Arnarstapi, Búðir, Kirkjufell, Akranes)

Vítr s poprcháváním nás čekají i ráno, takže se nám ani nechce vylézat ze stanů, Libor spí. Pak už ale přece jen musíme balit a počasí se zatím trochu vylepšuje. Zabíráme pro sebe kuchyň a připravujeme už klasickou snídani. Včera jsme si objednali hlavní body poloostrova a dneska se na některé z nich chceme vrátit s nadějí, že budeme mít větší štěstí na počasí. A podle všeho tomu tak bude. Zastavujeme a fotíme každou jen trochu hezky nasvícenou horu s modrým nebem (hlavně Monča si jednu velmi oblíbila a chce ji mít zdokumentovanu ze všech stran – já ji v tom ale nenechávám samotnou). Na jednom místě vidíme kousek od hlavní silnice zaparkovaných několik aut, tak to k nim Libor neplánovaně strhne taky. Je to odbočka k Lódrangaru, který jsme včera ignorovali. Z cesty jsou vidět jen vrcholky dvou skalnatých výběžků z moře. Ale zblízka je to nádherný pohled na členité pobřeží, nad nímž krouží hejna racků. V tu chvíli už je počasí i světlo parádní! Začíná jeden z nejhezčích dnů, které jsme na Islandu zažili.

Počasí je jako stvořené k pěknému výšlapu, takže uháníme do Hellnaru, kde se po nafocení místního kostela vydáváme v pravé poledne na pobřežní procházku do Arnarstapi, kterou jsme včera odpískali. Slunce máme v zádech, což jsou ideální podmínky pro focení krajiny. A že je co fotit! Nejvíc nás fascinuje hora ve tvaru prsa – holky ho odhadují na takovou krásnou silikonovou čtyřku. Stezka je dlouhá jen dva a půl kilometru, ale je tak krásná, že z ní pořád scházíme bokem, fotíme a natáčíme, takže jsme v cíli až za dvě hodiny. Vyvrcholením je kamenný oblouk Gatklettur, kterým se můžeme kochat z výšky z připravené vyhlídky, ale Libor se k němu sune i dolů ne zrovna bezpečnou kluzkou pěšinou, aby získal jinou perspektivu. Tohle jsme si fakt užili, ale zpátky už to bereme hopem – nefotíme, nenatáčíme a u auta jsme za půl hodiny. Tam se taky naobědváme.

Devatenáct kilometrů od Arnarstapi odbočujeme k malému černému kostelíku s názvem Búðir, který je postaven jen pár desítek metrů od písečné pláže, kterou už jsme bohužel neprozkoumali. Nacházíme se na jižním pobřeží poloostrova, ale chceme se ještě vrátit ke Kirkjufellu na pobřeží severním, takže musíme projet skrz, což je docela fotogenická záležitost. Kirkjufell vidíme už z dálky, ale je celý ve stínu. Nicméně než se k němu dopracujeme, postupně ho zalévají sluneční paprsky. Takže neváháme a spěcháme k vodopádu. Bohužel tu nejsme zdaleka sami, naopak je tu víc lidí než včera. Takže je docela o nervy nafotit záběr bez nich, ale nakonec se zadařilo. Bára objevila i moc hezké pohledy, kdy se hora odráží v potoce, kolem kterého jsme procházeli. Ačkoli jsme hned vedle silnice, minimálně na fotkách to vypadá jako jedno z nejpůsobivějších míst, která jsme na Islandu viděli.

V přílehlém Grundarfjörðuru tankujeme u samoobslužného stojanu. Z automatu nám ale nevyjela účtenka, takže pořádně nevíme, jestli platba vůbec proběhla, obzvlášť když si pak všímáme samolepky, že máme platit u obsluhy. Jenomže obsluha na nás zírá jako na blázny, vůbec netuší, kolik nafta stojí, a není schopná vynásobit dvě čísla. V plánu pak byla ještě pláž Ytri Tunga, kde by se měli vyskytovat tuleni, ale to bychom se museli zase vracet na jih, takže tuleně nakonec vzdáváme a poloostrov opouštíme po jeho severním pobřeží. Loučíme se neradi, bylo tu fajn.

Na přespání jsem vybral kemp v Borgarnes, z něhož bychom po postavení stanů a po večeři ještě mohli vyrazit k vodopádům Hraunfossar a Barnafoss. Jenomže kemp se nám moc nezdá, takže operativně měníme plány a po rychlém nákupu v supermarketu Netto (kde potřeťi potkáváme stejnou českou rodinu) vodopády vynecháváme a putujeme dál, do města Akranes. Tamní kemp vypadá naopak moc hezky, nachází se přímo u moře, trávník je krásně posekaný, jsou tu taková zákoutí, kde má člověk závětrí i soukromí. Rozhodně jeden z nejhezčích kempů, ve kterých jsme byli. Uvelebujeme se u malého jezírka, vedle nás už jsou jen dvě auta, jedním z nich přijeli Češi. Správce nikde není, takže zatím nemáme komu zaplatit. U grilu vaříme a pojídáme večeři (kuskus s tuňákem a

fazolemi). Je teplo a nefouká! Wi-fi v kempu není, ale jen přes ulici je benzínka Olis, která jí disponuje. Dneska by se nám mělo dobře spát. Poslední noc ve stanu.

Pondělí 11. července

Zlaté peklo

(Þingvellir, Brúarfoss, Geysir, Gullfoss, Reykjavík)

Večer jsme se domluvili na budičku v půl osmé. A to jsme také dodrželi. Počasí našťestí vydrželo i v noci, takže stany balíme v suchém stavu. Správce stále nikde, nedá se nic dělat – odjíždíme bez placení. Takže první i poslední kemp jsme měli vlastně na divoko. Chystáme se do civilizace, Libor tedy u benzínky dělá vodním smetákem z našeho terénního auta zase luxusní limuzínu. Vyrážíme s tím, že se nasnídáme cestou na nějakém odpočívadle se stolem a lavicemi. Jenomže jako na potvoru nikde nic. Projíždíme placeným tunelem Hvalfjörður (1 000 Kr), ani za ním se neblýská na lepší posezení. Nakonec tedy parkujeme u malého jezírka, kde sice není žádný stůl, ale nějak se s tím vypořádáme. Bára má narozeniny! Dostává čtyři margotky, které nám obratem rozdává, takže máme snídani přímo slavnostní. Když pokračujeme dál, samozřejmě asi po kilometru vidíme pěkné odpočívadlo se vším všudy.

V tu dobu už se po silnici valí kolona autobusů a aut mířících na tzv. Zlatý okruh. S tímhle označením mám ale dost velký problém. V první řadě to není žádný okruh. Jedná se o tři místa v řadě za sebou, kruh to nepřipomíná ani trochu (ani trojúhelník, jak se někdy tyto lokace označují). A hlavně nechápu, co je na něm zlatého. Takže jsme si tuhle taškařici soukromě nazvali „Bižuline“. Ze všech míst, která jsme za dva týdny na Islandu viděli, bych tahle tři zařadil rozhodně k těm miň až nejmiň zajímavým. A hlavně jsou v obležení davů turistů. Takže jsem se na tenhle den moc netěšil, bral jsem ho jako takové povinné cvičení, které se na Islandu prostě sluší udělat. A hodlal jsem si ho zpříjemnit jedním místem, které mě naopak lákalo velmi.

První na řadě je Þingvellir – jednak je to místo, kde vznikl jeden z nejstarších parlamentů na světě, jednak je tu velmi dobře vidět, jak se od sebe vzdalují tektonické desky severoamerického a euroasijského kontinentu. Parkovné 500 Kr, toaleta 200 Kr, všude davy. Tomu říkám peklo, které Islandu vůbec nesluší. Přitom národní park sám o sobě není úplně marný. Hned vedle návštěvnického centra je vyhlídka na okolní krajinu včetně vzdalujících se desek. Ta je doslova obsypána lidmi. Pak scházíme dolů, míříme k malému kostelu, k jezírku Peningagjá, do kterého turisté i přes zákaz házejí mince, a nakonec k vodopádu Öxarárfoss, než se vrátíme zpátky na parkoviště. Nakonec jsme tu strávili dvě hodiny, což mi přijde až až.

Chut' si chci spravit místem, o kterém se ve standardních průvodcích vůbec nepíše, takže by se mu měly davy vyhnout. A já k němu mám zvláštní vztah, protože už ho několik let používám jako tapetu svého mobilu. Jmenuje se Brúarfoss a jedná se o malé kaskády na tyrkysové říčce Brúará. Nachází se v soukromé rekreační oblasti, takže mám trochu obavu, zda se k němu vůbec dostaneme. První dvě odbočky mou obavu potvrdily, cesta byla blokována závorou. Až třetí průjezd byl volný. Projeli jsme až na plácek, který se stal jakýmsi provizorním parkovištěm. Zrovna přicházela nějaká rodina, která se od vodopádu vracela, takže nám potvrdili, kterou stezkou se k němu dostaneme. Trasa byla částečně značená, částečně jsme postupovali podle sluchu a instinktu. Brúarfoss mě rozhodně nezklamal, oplývá opravdu velkým kouzlem. A navíc se nás u něj nikdy nesešlo víc než deset lidí najednou. Trávíme tu docela dost času.

Druhou zastávkou povinného trojboje je Geysir – geotermální oblast kolem gejzíru, podle něhož dostaly všechny ostatní gejzíry světa své jméno. Nejdřív ale obědváme v přilehlém kempu. Pak následujeme davy ke Strokkuru, což je na rozdíl od staříckého Geysiru ještě stále velmi aktivní chrlíč – vodu do výšky třiceti metrů vytryskává každých pár minut. Je samozřejmě v obležení lidí, kteří čekají, až se z otvoru do země vzedme velká tyrkysová bublina, z níž pak do vzduchu vystřelí silný proud vody. Někdy se to stane dvakrát za sebou, jindy musíme několik minut čekat. Vydržíme to asi čtyřikrát, než se posuneme dál, ke dvěma jezírkům Blesi (jedno je průzračné, druhé sytě modré), dalšímu barevnému jezírku Konungshver a konečně i k samotnému Geysiru.

Třetím a nejzajímavějším bodem nejzprofanovanějšího islandského itineráře je vodopád Gullfoss (Zlatý vodopád). Když dorazíme na parkoviště, místo k vodopádu se hrneme k malé oboře plné krásných koní, které vydržíme

sledovat a fotit snad dvacet minut. Pak teprve přijde na řadu mohutný vodopád, který pozorujeme z horní i spodní vyhlídkové stezky. Spodní umožňuje dostat se až k vodě. Moc dlouho se tu ale nezdržujeme. Čeká nás cesta do Reykjavíku, posledního zastavení našeho islandského putování, kde jsme si těsně před odjezdem zarezervovali pokoj v guesthousu Laugabjarg, abychom se před odletem dobře vyspali a zcivilizovali.

Na místě jsme v půl osmé a vítá nás žoviální majitel, kterému platíme 16 400 Kr za prostorný čtyřlůžkový pokoj (je v něm vlastně osm lůžek na čtyřech palandách). Guesthouse je příjemný, dobře vybavený a na klidném místě. V kuchyni si konečně normálně vaříme – těstoviny s tuňákem, sušenými rajčaty a grilovanou paprikou, Bára si dopřává kuře na divoko a pak se s námi všemi dělí i výbornou žemlovku. Je příjemné večeřet v teple provizorního domova. Po večeři se snažíme aspoň trochu sbalit bágly a pak se ještě vydáváme na krátkou procházku k pobřeží, kterou nám majitel doporučil jako vhodnou ke sledování západu slunce.

Úterý 12. července

Malé velkoměsto
(Reykjavík)

Poslední den. Pokoj můžeme vyklidit do jedenácti, takže nijak zvlášť nespěcháme. Kuchyň zabrali ostatní hosté, snídáme tedy v pokoji. Na chvíli vypadne elektřina, což jedna starší žena přisuzuje tomu, že Libor zkoušel, jestli funguje toustovač. Posléze byla poněkud hysterická, kdykoli se někdo snažil na tohohle kuchyňského společníka sáhnout, protože si potřebovala uvařit dvě vejíčka na elektrickém sporáku. Fajn je možnost vzít si jídlo, které tu nechali předchozí hosté, my jsme nepohrdli máslem, které nám včera došlo. Naopak jsme tu nechali své přebytky.

Před jedenáctou se loučíme a odjíždíme do města. Sice jsem navrhoval, abychom šli pěšky, protože cítím problém s parkováním, ale byl jsem přehlasován. A parkování skutečně nebylo jednoduché – všude byly placené parkovací zóny nebo značky s výhrůžkou odtahu. Nakonec jsme zapluli do podzemního parkoviště koncertní haly Harpa (1 500 Kr na osm a více hodin). Asi by to šlo jinde i levněji, ale už nás to kroužení moc nebavilo. V garážích byl ale docela problém zaplatit – automat nebyl schopen akceptovat zahraniční platební kartu, v informační budce nikdo nebyl, takže jsme nakonec museli jít zaplatit do kanceláře bezpečnostní služby přímo v objektu.

Jako první k prozkoumání se tedy logicky nabízela Harpa. Je to úžasná moderní prosklená budova, která umožňuje spoustu zajímavých interiérových záběrů. Kdokoli si může volně projít všechna patra. Pár desítek (možná stovek) metrů odsud se u moře leskne kovová soška Sólfríð (anglicky Sun Voyager), která zobrazuje jakousi snovou loď a je zároveň odudou na slunce. Odtud se přesouváme k asi nejznámější ikoně Reykjavíku, kostelu Hallgrímskirkja, který vypadá jako čedičová vesmírná raketa. Výtahem se dá vyjet nahoru, odkud je výhled na celé město. Tahle možnost přijde na 900 Kr, ale vstupenky nikdo nekontroluje. Nicméně my jsme poctivě zaplatili – aspoň v kostele se podvádět nemá. Pak jsme si prohlédli i interiér kostela. Asi nejhezčí jsou v něm varhany a goticky pojatý strop.

Poté už nás přepadl hlad. Míříme do restaurace Íslenski Barinn, kterou nám doporučil kamarád Petr žijící v Reykjavíku. Nalákala nás možnost ochutnat mj. papuchalka nebo velrybu. Já jsem prostě nemohl odolat grilovanému papuchalkovi naloženému ve skleničce spolu s borůvkami, marinovanou červenou cibulí, skyrem a bylinkami (1 690 Kr). Porce odpovídala spíš předkrmu a bylo to zajímavé. Maso bylo měkké a trochu bylo cítit rybinou. Jako hlavní chod jsem zvolil jehněčí burger (2 690 Kr), všichni ostatní pak plátky velrybího masa se špekem, št'ouchanými bramborami a bylinkami (3 870 Kr). Všichni jsme se nechali nalákat na speciální točené pivo „Arctic Berries“ (1 100 Kr), které bylo osvěžující a připomínalo radler. Ovšem silné bylo dost. Málem nás, konkrétně Báru a mě, ještě ukecali na čokoládový dort, ale včas jsme tenhle pokus zastavili.

Po obědě si dáváme do pěti hodin rozchod, abychom si všichni mohli pořídit suvenýry podle své libosti. My se s Liborem nejdřív vydáváme k radnici, parlamentu, parku Austurvöllur, jezeru Reykjavíkurtjörn, kostelu Domkirkjan a jdeme obhlédnout i vyhlášený stánek s hot dogy – Bæjarins Beztu Pylsur, který funguje už od roku 1937. Tam se ale pak vydáme ještě společně s děvčaty. Po opětovném shledání ještě vypleníme místní Bónus, zajdeme na palačinky (950 – 1 100 Kr) a poté dojde na ty avízované párky v rohlíku (420 Kr). Bohužel jsme museli konstatovat,

že nám nepřišly ničím zvláštním oproti těm předchozím, takže ta poměrně dlouhá fronta, kterou jsme si museli vystát, je opodstatněná pouze tou dlouhou tradicí.

Na Liborovo přání přidáváme na program poslední položku – vilu Höfði, kde Reagan s Gorbačovem před třiceti lety svými podpisy stvrdili konec studené války. Pěšky je to docela daleko, ale našťástí panuje krásné počasí (to jsem vlastně ještě nezmínil – modré nebe, slunce, teplo), takže nám to až tak nevadí. Ještě jednou pak procházíme kolem skulptury, která je teď v lepším světle než předtím, těsně po poledni. A protože už se docela nachýlil čas, nezbyvá než se vrátit do Harpy, poslat přes wi-fi poslední islandské momentky, nasednout do auta a těsně před devátou hodinou večerní vyrazit směrem letiště.

Mezinárodní letiště se nenachází v Reykjavíku, ale v padesát kilometrů vzdáleném Keflavíku. Těsně před letištěm ještě musíme dotankovat plnou nádrž. A pak se v půjčovně modlíme, aby nevyvstal nějaký problém ohledně té malé nehody, která se nám před pár dny přihodila. Velké štěstí pro nás bylo, že přesně ve stejných místech bylo auto lehce poškozeno už před naší zápůjčkou, takže to vypadalo, že to nemáme na svědomí my. Prošli jsme tedy bez ztráty kytičky a jen doufáme, že se ještě neozvou poté, co jim pojišťovna nahlásí pojistnou událost. Za dva týdny jsme najeli 3 100 km.

Poměrně dlouho čekáme, než přijede kyvadlový autobus, který nás odváží na letiště. Tam si chceme nechat obalit bágly fólií, ale tahle služba sem ještě očividně nedorazila. Opět jsme měli kliku – v jednom vozíku se válela velká role fólie, kterou jsme zkombinovali s naší malou, což se setkalo s velkým zájmem ostatních pasažérů, obzvláště Japonců. U odbavení je dost velká fronta, která se navíc v jeden okamžik zasekne, protože u přepážek zdržuje nějaká zmatená skupina starších turistů. Čekáme asi tři čtvrtě hodiny, takže jsme rádi, že jsme z města vyrazili včas. Jsem napjatý, jakou hmotnost ukáže můj bágl. Když na displeji vidím „22“, dost si oddechnu. Ostatní měli kolem 17-18 kil. Po odbavení si dopřáváme poslední jogurty Skyr. Bezpečnostní prohlídkou nám neprojde poslední fazolová konzerva Heinz, která nám zbyla, ale s tím jsme víceméně počítali. S čím jsme ovšem nepočítali, jsou podstatně nižší ceny zboží v duty free obchodech, než za jaké jsme suvenýry a dárky kupovali ve městě. S tím jsme se zatím nikde jinde nesetkali. Za poslední společné peníze kupujeme dvě lahve vody a míříme k bráně.

Středa 13. července

Domů

Odlétáme v jednu hodinu v noci. Čeká nás tříhodinový let do Berlína. Nějak na mě dopadá únava a ty tři hodiny mi připadají nekonečné. Zároveň mám nostalgickou náladu – nejen že je Island nádherná země, ale taky jsme si to v naší čtveřici báječně užili, v pohodě i nepohodě. Po takřka tříhodinovém čekání na berlínském letišti Tegel nás čeká poslední hodinový úsek naší expedice. Na pražskou ranvej dosedáme před půl jedenáctou. Je ošklivě. Taxikář nás veze úplně špatně. Chci do postele...

Island mě nezklamal. Měli jsme dost velké štěstí na počasí, které nám přálo především tehdy, když to bylo opravdu potřeba. Program jsme měli dost nabitý, ale nakonec jsme ho zvládli v podstatě přesně podle původního orientačního itineráře, k čemuž určitě přispělo téměř nekonečné světlo. V obchodech nebylo tak draho, jak jsem očekával. Celkově nás vyšly dva islandské týdny na zhruba 32 tisíc včetně poměrně drahé letenky, což mi nepříjde nijak moc. Každopádně návštěvu Islandu můžu doporučit každému, kdo má rád krásnou přírodu a nevadí mu se na těch pár dní trochu uskromnit.